

ΚΑΘΡΙΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Μπουκίτρες Μαγείας

Το μαγικό Τεχνουργείο

3

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BITE-SIZED MAGIC
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μαγικό ζαχαροπλαστείο (ΒΙΒΛΙΟ 3)**
– **Μπουκίτσες Μαγείας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kathryn Littlewood
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© The Inkhhouse, 2014
© Εικονογράφησης: Erin McGuire, 2014
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Iacopo Bruno, 2014
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1697-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1698-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΘΡΙΝ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Ηπικίτρες
Μαγείας
το μαγικό Γαλαροήλαείο
3

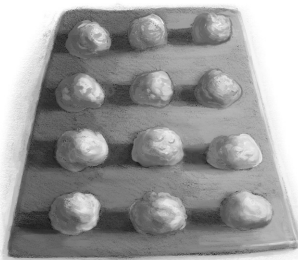
Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη

*Για την Κάθριν Τέγκεν,
που φτιάχνει μαγεία με τα βιβλία.*

Περιεχόμενα

Περνά περνά η μέλισσα.....	11
Ο κουκουλωμένος γάτος	24
Μια προσφορά χάρμα.....	49
ΚΑΠΦ	68
Οι τρελοί του φεγγαριού	89
Μαρμελάδα βερίκοκο.....	111
Διαστημότυρο.....	137
Λαγός εναντίον γριάς.....	160
Καταβροχθίζοντας Φωτομπουκιές.....	183
Αδελφάκια αγγελάκια	197
Το μικρό σπίτι χωρίς χάδι.....	208
Ντόνατ για ζόμπι.....	226
Φτερωτοί σκίουροι	247
Πριγκιπικό μίσος.....	272
Αγάπη γυάλα γυάλα	293
Κούτσικη μπουκιά, γιγάντια απληστία	312
Ναυτικό μπλε εις διπλούν	335
Οκτώ χέρια βοήθειας	355
Μερικά αγόρια κλαίνε.....	368
Κυρία Ρόζμαρι Μπλινς.....	379
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	391

Περνά περνά η μέλισσα

Τα όνειρα της Ρόζμαρι Μπλις είχαν εκπληρωθεί. Ήταν πλέον η πιο διάσημη σεφ του κόσμου. Ήταν η πιο νεαρή νικήτρια στην ιστορία του φημισμένου Διεθνούς Διαγωνισμού Υψηλής Ζαχαροπλαστικής της Γαλλίας. Ήταν μια δωδεκάχρονη που είχε συντρίψει την τηλεοπτική σταρ της ζαχαροπλαστικής Λίλι Λε Φέι, και είχε ανατρέψει τα σκοτεινά σχέδια της θείας της. Ήταν η νεαρή από την επαρχία που έσωσε τη μικρή της πόλη και πήρε πίσω τον οικογενειακό θησαυρό των Μπλις, τον μαγικό Τσελεμεντέ.

Γιατί, λοιπόν, δεν ήταν ευτυχισμένη;

Τη δέκατη τρίτη μέρα αφότου είχε επιστρέψει από το Παρίσι, ξύπνησε και άνοιξε διάπλατα τις κουρτίνες του δωματίου της.

Κλικ! Φλας!

Να γιατί.

«Εκεί, εκεί, κοιτάξτε! Η Ρόουζ!» Κλικ. Φλας. «Ρόουζ, τι έχεις να πεις για τον θρίαμβό σου;» Κλικ. Φλας. Κλικ. Φλας. «Ρόουζ! Πώς νιώθεις που είσαι η καλύτερη των ζαχαροπλαστών σε όλο τον κόσμο;» Κλικ. Φλας. «Και μάλιστα, ενώ είσαι μόλις δώδεκα χρόνων;» Κλικ. Φλας.

Ουφ, αγανάκτησε η Ρόουζ. Δεν ξεκολλάνε από δω. Πόσο νοσταλγούσε τους απαλούς ήχους της αυγής, το κουδούνισμα της ονειροπαγίδας στο αεράκι, το γνώριμο τρίξιμο της κούνιας που κρεμόταν από τη γέρινη βελανιδιά. Τώρα πια την ξυπνούσε το τσούρμο των παπαράτσι που είχε πλέον κατασκήνώσει έξω από το ζαχαροπλαστείο Ζήσε τη Χαρά. Κάθε πρωί παραμόνευαν τη Ρόουζ ώσπου να ανοίξει τις κουρτίνες, και αμέσως άρχιζαν να τη φωτογραφίζουν μανιακά ή να ζητούν επίμονα μια δήλωση σχετικά με την εκπληκτική νίκη της.

Η Ρόουζ είχε πάντα μια κρυφή λαχτάρα να μάθει πώς είναι να είσαι διάσημος. Τώρα ήξερε. Είναι σαν να είσαι χρυσόψαρο: εκατοντάδες λαίμαργα μάτια σε κοιτάζουν από παντού, και δεν υπάρχει καταφύγιο για να κρυφτείς εκτός ίσως αν έχεις κανένα μικρό, πλαστικό κάστρο.

Κλείνοντας απότομα τις κουρτίνες, η Ρόουζ αναρωτήθηκε μήπως τελικά είχε μπουχτίσει με τη ζαχαροπλαστική. Ίσως να μην άξιζε τον κόπο, ειδικά με αυτές τις συνέπειες.

«Μακάρι να μην ξαναψήσω ποτέ τίποτα», ξέσπασε, μιλώντας στον εαυτό της.

Ένα τριχωτό, γκρίζο κεφάλι με διπλωμένα αυτιά ξεπρόβαλε μέσα από ένα σωρό άπλυτα ρούχα στα πόδια του κρεβατιού. «Πρόσεχε τι εύχεσαι», την προειδοποίησε ο Γκας. «Οι ευχές που λέγονται πριν από γενέθλια, έχουν μια περίεργη τάση να βγαίνουν αληθινές». Ο γάτος Σκωτίας σήκωσε την πατούσα του και άρχισε να γλείφει περισπούδαστα τα δάχτυλά του.

«Χαζομάρες», αντιγύρισε η Ρόουζ. «Τα γενέθλιά μου είναι στο τέλος του καλοκαιριού. Και, τέλος πάντων, δεν το εννοούσα». Σκύβοντας, χάιδεψε τρυφερά το κεφάλι του γάτου, που βάλθηκε αμέσως να γουργουρίζει. «Θα ήθελα μονάχα να κάνω ένα μικρό διάλειμμα». Η Ρόουζ είχε ασχοληθεί με τη ζαχαροπλαστική επειδή αγαπούσε βαθιά την οικογένειά της και την πόλη της. Και επειδή το είχε στο αίμα της. Όμως, ύστερα από τη νίκη της στον Διεθνή Διαγωνισμό Υψηλής Ζαχαροπλαστικής, τα πάντα είχαν ανατραπεί.

Ναι, δεν είχαν περάσει ούτε δύο εβδομάδες από τότε, αλλά εκείνες οι μέρες ήταν οι πιο αργές και βασανιστικές της ζωής της. Πουθενά ησυχία και ηρεμία. Ούτε μια στιγμή ελεύθερη για να χαρεί το καλοκαίρι. Το ψήσιμο δεν ήταν πια διασκέδαση. Ήταν κάτι υποχρεωτικό, μια απαίτηση των άλλων – σαν το διάβασμα για το σχολείο.

Και αυτό δεν ήταν καθόλου ευχάριστο. Η Ρόουζ σκέφτηκε με πίκρα ότι αν κάτι δεν άλλαζε αυτό το καλοκαίρι, θα εγκατέλειπε τη ζαχαροπλαστική οριστικά.

Κάτω, στο εργαστήρι του οικογενειακού ζαχαροπλαστείου των Μπλις, τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα. Τα φλας άστραφταν αδιάκοπα, αναβοσβήνοντας πίσω από τις κλειστές κουρτίνες σαν μικρές αστραπές. Τα γαβγίσματα των δημοσιογράφων έξω από την πόρτα θύμιζαν επιδρομή από ορδές βαρβάρων. Γιατί δεν την άφηναν ήσυχη επιτέλους;

Όσο για τα γράμματα, η κατάσταση ήταν εντελώς τραγική.

Τα αδέρφια της Ρόουζ, ο Σέιτζ και ο Τάι, είχαν ήδη καταπιαστεί με τη χθεσινή αλληλογραφία, εκσφενδονίζοντας τα ασήμαντα γράμματα σε ένα γιγάντιο σκουπιδοτενεκέ και στοιβάζοντας προσεκτικά εκείνα που έπρεπε να απαντηθούν. Η Ρόουζ ήξερε πολύ καλά ότι τα γράμματα απευθύνονταν σ' εκείνη («Το κοινό σου πεινάει για σένα», ήταν το αστείο του Τάι για την περίσταση), όμως, την είχαν κουράσει αφάνταστα. Δεν ήθελε να ξαναδεί γράμμα στα μάτια της ποτέ. Ήθελε μονάχα να ξαναγυρίσει στη φυσιολογική της ζωή.

«Για πέταμα», ανακοίνωσε ο Σέιτζ, τσαλακώνο-

ντας δυο τρεις ακόμα επιστολές. Ο μικρός αδελφός της Ρόουζ, με τα τροφαντά μάγουλα και τα σγουρά, πυρόξανθα μαλλιά, είχε μόλις κλείσει τα δέκα, αλλά έμοιαζε σαν να ήταν ακόμα οκτώ. Μόνο ο αριθμός των φακίδων στη μύτη του μεγάλωνε καθώς περνούσαν τα χρόνια.

«Τι έγραφε;» ζήτησε να μάθει ο Τάι. Ο μεγαλύτερος αδελφός της Ρόουζ είχε μεγαλώσει, αλλά όχι αρκετά – πρόσφατα της είχε εμπιστευτεί τη βαθιά του ανησυχία σχετικά με τις πιθανότητές του να γίνει αστέρας του μπάσκετ.

«Ο πρόεδρος της Ισπανίας θέλει μια τούρτα», ανακοίνωσε ο Σέιτζ ξεφυλλίζοντας πυρετωδώς τα γράμματα. «Και ο Γουόρεν Μπάφετ παραγγέλλει μια τεράστια πίτα σαν κυκλικό γράφημα, με διαφορετική γεύση για κάθε κομμάτι».

«Κυκλικό γράφημα; Τι είναι πάλι τούτο;» απόρησε ο Τάι.

«Γουόρεν Μπάφετ; Έπρεπε να τον ξέρουμε;» ρώτησε η Ρόουζ.

«Μάλλον είναι κάποιος μουρλός που καταπιάνεται με τα οικονομικά», αποφάνθηκε ο Σέιτζ, ανοίγοντας το επόμενο γράμμα. «Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών θέλει να φτιάξουμε από ένα μάφιν για κάθε πρεσβευτή μέχρι την επόμενη Γενική Συνέλευση! Το γλάσο πρέπει να αναπαριστά τη σημαία κάθε χώρας, και –ακούστε εδώ απαίτηση– η ζύμη να έχει την

πιο γνωστή τοπική γεύση της πατρίδας του πρεσβευτή!»

«Έλεος», αγανάκτησε ο Τάι. «Πότε θα λάβουμε γράμμα από κάποιο αληθινά σημαντικό άτομο;»

Ο Σέιτζ έσκισε τον επόμενο φάκελο, που είχε ένα απαλό, ροζ χρώμα και ανέδιδε ένα φινό άρωμα. Ξαφνικά, γούρλωσε τα μάτια κι έπιασε την καρδιά του σαν να είχε πάθει έμφραγμα.

«Τώρα!» τσίριξε, δίνοντας το γράμμα στον Τάι και στη Ρόουζ.

Εκείνη έριξε μια γρήγορη ματιά στο λεπτεπίλεπτο χαρτί:

Αγαπημένη, υπέροχη Ρόουζ, και όλοι εσείς εκεί στο ζαχαροπλαστείο Ζήσε τη Χαρά!

Σας παρακαλώ, στείλτε μου μια τούρτα. Σας κετεύω. Δε με νοιάζει τι γεύση θα έχει. Είναι ανάγκη να αποκτήσω μια τούρτα από εσάς. Αίθλιώς θα πεθάνω. Πληρώνω όσο όσο. Αν θέλετε, μπορείτε να εμφανιστείτε μαζί με το συγκερότημά μου στην επόμενη περιοδεία μου.

Στείλτε μου μια τούρτα γρήγορα!

Κέιτι Πέρι

«Δεν το πιστεύω!» αναφώνησε ξελιγωμένος ο Τάι. «Σίγουρα έβλεπε τον Διαγωνισμό στην τηλεόραση και με ερωτεύτηκε! Η τούρτα είναι τέχνασμα για να με γνωρίσει!»

Η Ρόουζ αναστέναξε. Κα-
νονικά θα έπρεπε να νιώθει
εnthουσιασμένη, αλλά αυτοί οι
σωροί από γράμματα διαση-
μων την είχαν εξουθενώσει.
Για εκείνη, η ζαχαροπλαστική
δεν είχε να κάνει με τις διαση-
μότητες. Είχε να κάνει με με-
τρήσεις, ανακάτεμα και ψήσι-
μο, με αλεύρι και βούτυρο και
ζάχαρη, με την καρδιά, την αγάπη και...

«Κάναμε την τύχη μας!» αναφώνησε ο Τάι, κρα-
δαίνοντας μια κόλλα χαρτί με μια γνώριμη εικόνα τυ-
πωμένη στην πίσω όψη: το λογότυπο του πανίσχυ-
ρου Ομίλου Κάθι Κίγκαν, που κυριαρχούσε στα τυ-
ποποιημένα προϊόντα σφολιάτας.

«Ρόουζ», κόμπιασε ο Τάι. «Μας προσφέρουν εφτα-
κόσιες εβδομήντα επτά χιλιάδες δολάρια μόνο και
μόνο για ένα τηλεοπτικό σποτ τριάντα δευτερολέ-
πτων, όπου θα διαφημίζουμε τα προϊόντα τους».

«Γιατί τόσα εφτάρια;» απόρησε ο Σέιτζ.

«Το μόνο που έχεις να κάνεις», συνέχισε ακάθε-
κτος ο Τάι, «είναι να φας ένα κέικ Κίγκαν και να πεις:
“Είμαι η Ρόζμαρι Μπλινς, η πιο νεαρή νικήτρια στην
ιστορία του Διεθνούς Διαγωνισμού Υψηλής Ζαχαρο-
πλαστικής” και... εχμ... “η Κάθι Κίγκαν είναι η έμπνευ-
σή μου!”» Δίνοντας το γράμμα στη Ρόουζ, ο Τάι κοί-

ταξε με ονειροπόλο βλέμμα το ταβάνι. «Αν εγώ παντρευτώ την Κέιτι Πέρι, κι εσύ υπογράψεις συμβόλαιο για το σποτάκι, δε θα χρειαστεί να ξαναδουλέψουμε σε όλη μας τη ζωή!»

«Η Κάθι Κίγκαν δεν είναι καν υπαρκτό πρόσωπο», τον αποπήρε η Ρόουζ. «Ο όμιλος δημιουργήθηκε από μια ομάδα επιχειρηματιών. Πώς μπορώ να πω ότι κάποια που δεν είναι αληθινή αποτελεί την έμπνευσή μου; Επίσης, δε θα έβαζα ποτέ στο στόμα μου δικό τους κέικ. Ξέρεις πολύ καλά τι λέει η μαμά για τα γλυκά που πωλούνται τυλιγμένα σε πλαστικό». Αφού έβαλε βιαστικά το γράμμα στην τσέπη της, γύρισε να φύγει. Αρκετά πια με την αλληλογραφία.

Εκείνη τη στιγμή αντιλήφθηκε ότι κάθε διαθέσιμη επιφάνεια μέσα στο εργαστήρι ήταν κατειλημμένη από αμέτρητα ταψάκια για ψήσιμο, στρωμένα με λαδόκολλες.

Η μητέρα της, η Πέρντι Μπλις, όρμησε φορτωμένη με σακούλες μέσα από τη δίφυλλη πόρτα που χώριζε την μπροστινή σάλα από την κουζίνα. Ήταν μια δυναμική, στρουμπουλή γυναίκα με γλυκό πρόσωπο και σγουρά, μαύρα μαλλιά. Με κάθε της κίνηση, οι πυκνές μπουκλες της χόρευαν ατίθασα πάνω από το μέτωπό της.

«Αγόρια, τα μπισκότα!» φώναξε ανυπόμονα. «Σας είπα να γεμίσετε όλα τα ταψάκια!»

Γκρινιάζοντας, ο Τάι και ο Σέιτζ άφησαν κατά μέ-

ρος τα γράμματα κι έπιασαν τα κορνέ. Καθώς σχημάτιζαν μικρές μπαλίτσες σοκολατένιας ζύμης πάνω στις λαδόκολλες, η Πέρντι χάιδεψε τρυφερά τα κοκκινωπά μαλλιά τους.

«Τι τρέχει;» ρώτησε η Ρόουζ.

«Αυτοί οι δημοσιογράφοι», αναστέναξε η Πέρντι, φιλώντας τη Ρόουζ στο μέτωπο. «Δεν πρόκειται να μας αφήσουν ήσυχους αν δε λάβω δραστικά μέτρα».

«Θα βοηθήσω κι εγώ!» δήλωσε η Ρόουζ. Για πρώτη φορά εδώ και μέρες, ένιωθε αληθινό ενθουσιασμό με την προοπτική να φανεί χρήσιμη.

«Κοριτσάκι μου γλυκό», τραγούδησε η Πέρντι αδειάζοντας τις σακούλες με τα ψώνια, «μάλλον πρέπει να πας ξανά επάνω. Όταν σε βλέπουν, τρελαίνονται περισσότερο».

«Δηλαδή, θα ζω κλεισμένη σε έναν πύργο, σαν τη Ραπουνζέλ;» διαμαρτυρήθηκε η Ρόουζ. «Όχι, δεν το δέχομαι». Αρπάζοντας ένα κορνέ, άρχισε να γεμίζει ένα ταψάκι με όμορφες, συμμετρικές μπαλίτσες ενώ τα αδελφια της γέμιζαν πυρετωδώς τα υπόλοιπα.

«Τριακόσια μπισκότα», υπολόγισε η Πέρντι. «Ωραία. Παιδιά, ελάτε εδώ». Μαζεύοντας γύρω της τον Τάι, τον Σέιτζ και τη Ρόουζ, άπλωσε τα χέρια της στους ώμους τους.

Ξαφνικά, η πόρτα του τεράστιου ψυγείου άνοιξε διάπλατα. Ο προ-προ-προπάππους των παιδιών, ο Μπαλτάζαρ, μπήκε στην κουζίνα κουβαλώντας

μια βαριά μπλε γυάλα ντυμένη με λεπτό, μεταλλικό πλέγμα. Από το εσωτερικό της ακουγόταν ένας δυνατός βόμβος, σαν χιλιάδες ηλεκτρικές οδοντόβουρτσες που δούλευαν ταυτόχρονα.

«Έτοιμοι;» ρώτησε ο Μπαλτάζαρ.

Η Πέρντι έγνεψε καταφατικά. «Ήρθε η ώρα!»

Ο Μπαλτάζαρ τοποθέτησε τη γυάλα στο πάτωμα και άνοιξε το καπάκι. Ένα σμήνος μελισσών ξεχύθηκε στον αέρα, πλημμυρίζοντας το εργαστήριο σαν κιτρινόμαυρος τυφώνας.

«Θαυμάστε το Τρομερό Σμήνος του Τουμπερτίνου!» φώναξε θεατρικά ο Μπαλτάζαρ.

«Η σημερινή μας συνταγή είναι τα βουλωστομπισκότα», εξήγησε η Πέρντι, πασχίζοντας να ακουστεί μέσα στα ζουζουνίσματα. «Αν φας ένα τέτοιο μπισκότο, τσιμπημένο από τις Τρομερές Μελισσες του Τουμπερτίνου, θα ησυχάσεις και θα κοιτάζεις τη δουλειά σου. Το πείραμα εφαρμόστηκε πρώτη φορά στο τάγμα των Τραπιστών μοναχών. Είναι γεγονός πως, πριν από εκείνη τη μοιραία μέρα που τα δοκίμασαν, οι μοναχοί δεν έκλειναν ποτέ το στόμα τους. Φλυαρούσαν ακατάσχετα! Όμως, όταν τα έφαγαν, το αποτέλεσμα ήταν οι πρώτοι όρκοι σιωπής στην ιστορία του μοναχισμού». Η Πέρντι έβγαλε από την τσέπη της ένα καζού. «Κοιτάξτε!»

Φέρνοντας το καζού στα χείλη της, έπαιξε ένα ρυθμικό τανγκό. Οι μέλισσες ακινητοποιήθηκαν στον

αέρα. Αμέσως μετά, σκορπίστηκαν υπάκουα σε όλη την κουζίνα, μία πάνω από κάθε μπαλίτσα ζύμης. Τα ζουζούνια κοιτάζαν την Πέρντι και περίμεναν. Το φτεροκόπημά τους ακουγόταν σαν μακρινός αχός της θάλασσας.

Με την επόμενη νότα του καζού, καθεμιά από τις μέλισσες που αιωρούνταν πάνω από τα μπισκότα χαμήλωσε και βύθισε το κεντρί της στη ζύμη. Κάτι σαν υπόκωφος, βαθύς αναστεναγμός απλώθηκε στον αέρα. Ο βόμβος έγινε πιο ήπιος. Οι μέλισσες σταμάτησαν να κοιτάζουν την Πέρντι κι επέστρεψαν μονομιάς μέσα στη γυάλα, πετώντας η μια πίσω από την άλλη σαν πειθαρχημένα στρατιωτάκια.

Ο Μπαλτάζαρ έκλεισε το καπάκι.

Ο Τάι και ο Σέιτζ ξεπρόβαλαν αργά κάτω από τον πάγκο όπου είχαν κρυφτεί, αναστενάζοντας με ανακούφιση.

«Μπλιαχ», έκανε ο Σέιτζ κοιτάζοντας ολόγυρά του. Η Ρόουζ διαπίστωσε ότι οι τοίχοι και το πάτωμα είχαν γεμίσει με μια ρευστή, ανοιχτόχρωμη μάζα. Ο Σέιτζ έσκυψε για να την παρατηρήσει. «Πες μου ότι αυτά είναι τα κακά τους...»

Ο Μπαλτάζαρ έξυσε το φαλακρό κεφάλι του. Αμέσως, το δάχτυλό του γέμισε από την κολλώδη, κίτρινη ουσία. Φέρνοντάς το διστακτικά στη μύτη του, δήλωσε: «Είναι μέλι».

Η Πέρντι και η Ρόουζ στρώθηκαν στη δουλειά, βά-

ζοντας βιαστικά τα ταψάκια με τα φρεσκοτσιμπημένα μπισκότα στον φούρνο. Μερικά λεπτά αργότερα, μετέφεραν τα αχνιστά γλυκά σε μια τεράστια πιατέλα. Ο Τάι και ο Σέιτζ ανέλαβαν το σερβίρισμα, μοιράζοντας τις μπουκίτσες στο πλήθος των δημοσιογράφων και των φωτογράφων.

Μόλις οι ρεπόρτερ κατάπιναν τα μπισκότα τους, τα μάτια τους έλαμπαν κι αμέσως έκαναν μεταβολή και απομακρύνονταν βιαστικά από την αυλή. Σε δέκα λεπτά οι ορδές των παρείσακτων είχαν εξαφανιστεί – μαζί με τις κάμερες, τα μικρόφωνα και τις κουλούρες των καλωδίων.

Ο Τάι και ο Σέιτζ επέστρεψαν επιτέλους στο εργαστήρι με την άδεια πιατέλα. Τα μαλλιά του Τάι, που μετά τον Διαγωνισμό στέκονταν μονίμως δέκα εκατοστά όρθια με τη βοήθεια του πιο δυνατού ζελέ, τώρα έγερναν σαν μαραμένα φύκια.

«Κάποιος με χτύπησε με ένα μικρόφωνο!» άναψε και κόρωσε ο Σέιτζ, δείχνοντας μια μακριά, κατακόκκινη γρατζουνιά στο μέτωπό του. «Αυτοί οι τύποι είναι ζώα! Ζώα!»

Ο Τάι σήκωσε ψηλά ένα πορτοκαλί χαρτί. Στις άκρες του κρέμονταν δυο ξεφτισμένα κομμάτια πλαστικής ταινίας, με χοντρές κόκκινες και άσπρες ρίγες. «Όταν μας άδειασαν τη γωνιά, βρήκα αυτό στην μπροστινή είσοδο», ανακοίνωσε. «Επίσης, κάποιος έχει απομονώσει όλο το κτίριο με κορδέλα».

Η Πέρντι πήρε το χαρτί από τα χέρια του και διάβασε φωναχτά: «Με διάταγμα του Αμερικανικού Οργανισμού Τροφίμων και Φαρμάκων, και δυνάμει του υπ' αριθμόν ΧΓ-213 νόμου της κυβερνήσεως, η παρούσα επιχείρηση ΔΙΑΤΑΣΣΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑΚΟΨΕΙ τις εργασίες της αμέσως».

«Τι έκανε λέει;» τσίριξε ο Σέιτζ. «Χωρίς καν να μας ρωτήσουν;»

«Πάνω που κάναμε την τύχη μας!» θρήνησε ο Τάι. «Πάνω που μας ζήτησε τούρτα η Κέιτι Πέρι!»

Συνοφρυωμένη, η Πέρντι συνέχισε την ανάγνωση. «Σύμφωνα με τη νέα νομοθετική ρύθμιση για τις μεγάλες μονάδες παραγωγής προϊόντων ζύμης και σφολιάτας, οι επιχειρήσεις τέτοιου είδους που απασχολούν αριθμό εργαζομένων μικρότερο των χιλίων, οφείλουν να παύσουν τις εργασίες τους και να διακόψουν τη λειτουργία τους πάραυτα. Οι μεγάλες επιχειρήσεις σε όλη την επικράτεια υποφέρουν από τον αθέμιτο ανταγωνισμό των αγνών, σπιτικών προϊόντων. Στο εξής, υποχρεούστε να απέχετε από την πώληση των προαναφερθέντων αγαθών. Τυχόν παραβιάσεις επιφέρουν σοβαρότατες ποινές».

Η Ρόουζ ξεροκατάπιε. Κάτι μαλακό και γούνινο ακούμπησε τον αστράγαλό της. Κοιτάζοντας κάτω, είδε τον Γκας να χαϊδεύεται νωχελικά στα πόδια της. «Μια στραβή ευχή απ' τη μύτη θα σου βγει. Σου το είπα!»

Ο κουκουλωμένος γάτος

Ακριβώς είκοσι επτά μέρες αργότερα, η Ρόουζ ξύπνησε και διαπίστωσε ότι το δωμάτιό της ήταν ζεστό σαν το εσωτερικό μιας κάλτσας που είχε μόλις βγει από το στεγνωτήριο.

Είκοσι επτά ολόκληρες μέρες είχε υποφέρει την πρωινή παγωνιά, τους σβηστούς φούρνους, τα κατάνκλειστα παράθυρα της σάλας, το άδειο κι έρημο εργαστήριο. Είκοσι επτά μέρες ζούσε με την αβάσταχτη ενοχή ότι εκείνη, η Ρόζμαρι Μπλις, είχε φέρει την καταστροφή στη μικρή της πόλη μόνο και μόνο με μια ανόητη ευχή.

Καθώς τεντωνόταν αργά, ένωσε ευγνωμοσύνη για αυτό το ζεστό Σάββατο του Ιουνίου. Δεν ήταν ανάγκη να κατέβει στο Κακοτυχώρι και να σύρει τα πόδια της στους θλιβερούς διαδρόμους του γυμνασίου. Όπως κι όλοι οι υπόλοιποι κάτοικοι της πόλης,

έτσι και οι συμμαθητές της είχαν βυθιστεί στη θλίψη και την κακοδαιμονία από τότε που είχε κλείσει το ζαχαροπλαστείο Ζήσε τη Χαρά. Οι καθηγητές δεν είχαν πια καμιά ζωντάνια, οι αθλητικές ομάδες έχαναν σε όλους τους αγώνες, ακόμα και οι μαζορέτες δεν έδειχναν τον παραμικρό ενθουσιασμό στα παιχνίδια. «Ζήτω», ψιθύριζαν αδιάφορα και μίζερα, κουνώντας τις φούντες τους χωρίς κέφι και παλμό.

Το χειρότερο ήταν ότι είχε επηρεαστεί και ο Ντέβιν Στέτσον, που στριφογύριζε βαριεστημένα εδώ κι εκεί με τις ξανθές του μπούκλες λαδωμένες και κολλημένες στο μέτωπό του. Όταν τον έβλεπε έτσι, η Ρόουζ αναρωτιόταν τι στο καλό τού είχε βρει.

Όμως, η Ρόουζ ένιωθε τη μεγαλύτερη κατάθλιψη από όλους. Μόνο εκείνη, μέσα σε όλο το Κακοτυχώρι, ήξερε πως ήταν υπεύθυνη για το κλείσιμο του ζαχαροπλαστείου.

«Άλλη μια εβδομάδα», μουρμούρισε.

«Σουτ! Κοιμάμαι!» διαμαρτυρήθηκε μια λεπτή φωνούλα δίπλα της.

Η Ρόουζ ανακάθισε τρομαγμένη. Τραβώντας τα σκεπάσματα, αποκάλυψε έναν άμορφο σωρό από πιτζάμες και μπούκλες – ήταν η μικρή της αδελφή, η Λι, κουλουριασμένη στον κενό χώρο του κρεβατιού δίπλα στον τοίχο.

«Λι», έκανε η Ρόουζ, «πότε θα σταματήσεις να χώνεσαι κρυφά στο κρεβάτι μου;»

«Μα φοβάμαι!» εξήγησε η Λι πεταρίζοντας τις μακριές, μαύρες βλεφαρίδες της. Η Ρόουζ ένιωσε να βουλιάζει ξανά μέσα στις ενοχές. Κατά πάσα πιθανότητα, οι πρόσφατες νυχτερινές κρίσεις πανικού της τετράχρονης αδελφής της ήταν επίσης δικό της λάθος.

«Μια εβδομάδα, και μετά;» ζήτησε να μάθει μια άλλη, γουργουριστή φωνή. Κουλουριασμένος δίπλα στη Λι, ήταν ο Γκας, ο οποίος άνοιξε τα καταπράσινα μάτια του και την κοίταξε. Η Ρόουζ ήξερε πολύ καλά ότι ο γάτος είχε αποκτήσει την ικανότητα να μιλάει από τότε που είχε φάει κατά λάθος ένα φλυαρομπισκότο του προ-προ-προπάππου της, όμως, ακόμα και τώρα, δεν έπαυε να ταραζεται κάθε φορά που τον άκουγε. «Τι έπαθες;» τη ρώτησε ο Γκας. «Σου έφαγε η γάτα τη γλώσσα;»

«Μετά κλείνει το σχολείο», εξήγησε μελαγχολικά η Ρόουζ. «Δεν αντέχω άλλο. Όλα είναι τόσο θλιβερά!» Ξαφνικά, γούρλωσε τα μάτια. Στον αέρα πλανιόταν μια διακριτική ευωδιά κανέλας και μοσχοκάρυδου. «Κάποιος ψήνει!» αναφώνησε έκπληκτη.

Ο Γκας σύρθηκε λίγο πιο μπροστά, τεντώνοντας την ουρά του σαν γούνινο θαυμαστικό. «Εδώ είναι ζαχαροπλαστείο, αν δεν κάνω λάθος», σχολίασε.

«Μα... μα... αφού μας έκλεισαν!» ψέλλισε η Ρόουζ. «Με διαταγή της κυβέρνησης!»

Η Λι χάιδεψε τα διπλωμένα αυτιά του Γκας με το

μικροσκοπικό χεράκι της. Τώρα πια, αφού είχε γιατρευτεί από τη διαβολική μαγεία της Λίλι, αντί να επαινεί αδιάκοπα τη θεία της, είχε πέσει σε μια κατάσταση βουδιστικής ηρεμίας. Μιλούσε σπάνια, και μόνο για να εκφράσει απλές αλήθειες.

«Όταν σε κλείνουν, είναι μια ευκαιρία να παραμείνεις ανοιχτός με άλλους τρόπους», είπε γαλήνια, ακουμπώντας με στοργή το ανήσυχο πρόσωπο της Ρόουζ.

Η Ρόουζ συνοφρυώθηκε. «Ναι, όμως, κλειστοί ή ανοιχτοί, αν ψήνουμε, παραβιάζουμε τον νόμο. Καλύτερα να πάμε αμέσως κάτω».

Αφού φόρεσε βιαστικά ένα μπλουζάκι και μια βερμούδα, η Ρόουζ όρμησε στο εργαστήριο μαζί με τη Λι και τον Γκας. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, εμφανίστηκε από την μπροστινή πόρτα ο Τσιπ – ένας πρώην πεζοναύτης που εξυπηρετούσε τους πελάτες στο κατάστημα. Ήταν ένας πολύτιμος βοηθός για την οικογένεια Μπλις.

«Δεν καταλαβαίνω τι γυρεύω εδώ», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του. «Η πινακίδα λέει ΚΛΕΙΣΤΑ. Τα στόρια είναι κατεβασμένα, τα φώτα σβηστά».

«Σωστά, Τσιπ», συμφώνησε η Πέρντι. «Βρες τώρα κάπου να καθίσεις, για να εξηγήσω σε όλους σας τι συμβαίνει».

Οι γονείς της Ρόουζ, τα αδέρφια της και ο Μπαλτάζαρ, είχαν μαζευτεί γύρω από το τραπέζι της κουζίνας όπου η οικογένεια έτρωγε πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό – σε κανονικές συνθήκες, γιατί τώρα δεν υπήρχε σπιθαμή ελεύθερη από τα γράμματα. Υπάκουα, ο Τσιπ κάθισε σε ένα σκαμνί δίπλα στην άκρη του τραπεζιού. Ο πατέρας της Ρόουζ, ο Άλμπερτ, διάβαζε και ξαναδιάβαζε το επίσημο έγγραφο της κυβέρνησης, σαν να ήθελε να εντοπίσει κάποια μικροσκοπική υποσημείωση που αναιρούσε ίσως τη φρικτή διαταγή. «Αυτός ο νόμος δεν έχει λογική, καμιά λογική!» παραμιλούσε καθώς η Λι μπουσουλούσε κάτω από το τραπέζι και σκαρφάλωνε στην αγκαλιά της μητέρας της. Η Ρόουζ, αμίλητη, χώθηκε ανάμεσα στα αδέρφια της.

«Συμφωνώ απόλυτα», είπε ξαναμμένη η Πέρντι. «Ακριβώς για αυτόν τον λόγο, από σήμερα κιόλας, το ζαχαροπλαστείο Ζήσε τη Χαρά επιστρέφει στην ενεργό δράση».

«Μα... Πέρντι!» διαμαρτυρήθηκε ο Άλμπερτ. «Έτσι παραβιάζουμε τον νόμο!»

«Η κυβέρνηση λέει ότι απαγορεύεται να λειτουργήσουμε, καλή μου», υπερθεμάτισε ο Μπαλτάζαρ. «Το έγγραφο είναι ξεκάθαρο. Αν δεν προσλάβουμε πάνω από χίλιους εργαζόμενους, κλείνουμε. Εκείνος ο λουσάτος δικηγόρος μου, ο Μπομπ Σόλομον, δεν έχει κατορθώσει να βρει ούτε ένα παραθυράκι. Και

η γνωστή μου στο Κογκρέσο, η Χοντρή Νελ Κέιτι, δεν έχει κάνει καμιά πρόοδο στις συνεννοήσεις με τους άλλους πολιτικούς στην Ουάσιγκτον. Δεν αρκεί η καλή καρδιά. Εδώ σίγουρα παίζεται κάτι περίεργο, κάτι ύπουλο».

Ξαφνικά, ο Γκας κύρτωσε τη ράχη του. Οι τρίχες του σηκώθηκαν όρθιες μεμιάς. Την επόμενη στιγμή, βάλθηκε να ξύνει μανιασμένα το ξύλινο πόδι του τραπεζιού.

«Γκας», είπε ευγενικά η Πέρντι. «Όχι ξυσίματα, παρακαλώ».

Ο Γκας επανήλθε αμέσως στο φυσιολογικό του σχήμα και μαζεύτηκε ντροπιασμένος σε μια γωνιά. «Συγγνώμη», απολογήθηκε. «Οι γάτοι Σκωτίας έχουν αυτόματες αντιδράσεις στα ύπουλα πράγματα».

«Λοιπόν, ο νόμος λέει ότι υποχρεούμαστε να απέχουμε από την πώληση των προϊόντων μας», συνέχισε ακάθεκτη η Πέρντι, με μια παράξενη λάμψη στα μάτια. «Δε λέει όμως ότι δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε φιλανθρωπικά. Άρα, σταματάμε να πουλάμε, αλλά δε σταματάμε να ψήνουμε!»

Ο Τάι την κοιτούσε έκπληκτος. «Δεν είναι δυνατόν να εννοείς ότι...»

«...θα ψήνουμε και θα δίνουμε τα γλυκά τσάμπα;» αποτελείωσε τη φράση ο Σέιτζ.

Ο Τάι έκρυψε απεγνωσμένα το πρόσωπό του στα χέρια του, προσέχοντας να μη χαλάσει τα μαλλιά

του. «Δεν πιστεύω αυτά που ακούω. Άμα το πάμε έτσι, δε θα γίνουμε ποτέ πλούσιοι!»

«Το να ψήνουμε και να δίνουμε τα γλυκά μας είναι αυτό ακριβώς που εννοώ», τόνισε η Πέρντι. «Υπάρχουν πράγματα πολύ πιο σημαντικά από το κέρδος. Και το Κακοτυχώρι μάς έχει ανάγκη».

Ο Σέιτζ έβγαλε ένα θεατρικό βογκητό.

Δίπλα στην Πέρντι, ο Άλμπερτ δίπλωσε χαμογελαστός το χαρτί και το έβαλε στην τσέπη του. «Σίγουρα δεν έχουμε τη δυνατότητα να χαρίζουμε τα προϊόντα μας επ' άπειρον, αλλά μπορούμε τουλάχιστον να προχωρήσουμε έτσι ώσπου να βγάλουμε άκρη με αυτόν τον περίεργο νόμο».

«Είμαι σίγουρος ότι πρόκειται για βρομοδουλειά της Λίλι». Ο Μπαλτάζαρ σηκώθηκε απότομα από το τραπέζι κι άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε, ξύνοντας το μούσι του. «Μην ξεχνάτε: η Λίλι δε μας επέστρεψε ποτέ τις σελίδες με την Απόκρυφη Γνώση του Άλμπατρος. Πάω στοίχημα μια φρατζόλα μπανανόψωμο του προδότη ότι η Λίλι χρησιμοποιεί τις συνταγές από εκείνο το διαβολικό βιβλιάρaki για να φέρει τα πάνω κάτω στην κυβέρνηση. Αχ, έπρεπε να το είχα καταστρέψει τότε που είχα την ευκαιρία, το μακρινό 1972».

Ο προ-προ-προπάππους της Ρόουζ δεν παρέλειπε να υπενθυμίζει στην οικογένεια πόσο επικίνδυνη ήταν η Απόκρυφη Γνώση του Άλμπατρος, δηλαδή

εκείνο το βιβλιαράκι με τις ιδιαίτερα κακόβουλες και σκοτεινές συνταγές, γραμμένες από το μαύρο πρόβατο των Μπλινς αιώνες πριν. Συνήθως, αυτό ήταν φυλαγμένο μέσα σε μια ειδική θήκη στο οπισθόφυλλο του μαγικού Τσελεμεντέ. Όμως, όταν η Λίλι κατατροπώθηκε στον Διεθνή Διαγωνισμό Υψηλής Ζαχαροπλαστικής και αναγκάστηκε να επιστρέψει τον Τσελεμεντέ, κράτησε την Απόκρυφη Γνώση για τον εαυτό της.

«Δεν το ξέρουμε αυτό στα σίγουρα, Μπαλτάζαρ», διαφώνησε ο Άλμπερτ, αν και η Ρόουζ είχε την εντύπωση ότι προσπαθούσε να πείσει μάλλον τον εαυτό του παρά τον Μπαλτάζαρ, ο οποίος αρκέστηκε να γρυλίσει κάτι μέσα από τα δόντια του.

«Μα τι καθόμαστε και συζητάμε!» αγανάκτησε ο Τάι. «Η λύση στο πρόβλημά μας είναι φανερή και απλούστατη! Η Ρόουζ θα κάνει το σποτάκι για τον Όμιλο Κάθι Κίγκαν, και μετά μετακομίζουμε όλοι στη Χαβάη! Δε θα χρειαστεί κανείς μας να ξαναπλησιάσει φούρνο! Άλλοι θα ψήνουν για εμάς!» Γυρνώντας στον Σέιτζ, χαμογέλασε θριαμβευτικά.

Η Πέρντι τού έδωσε ένα χαϊδευτικό μπάτσο. «Δεν είναι τα χρήματα το θέμα μας, Τάι. Είναι οι άνθρωποι της πόλης μας. Μας χρειάζονται και τους χρειαζόμαστε. Η ζαχαροπλαστική είναι ο σκοπός της ζωής μας».

«Επιπλέον», πρόσθεσε ο Άλμπερτ, «δε θα έχουμε

πρόβλημα – για κάποιο διάστημα. Πάντα κρατούσαμε κάτι στην άκρη για τις κακοτυχίες. Αλήθεια, μπορείτε να φανταστείτε μεγαλύτερη κακοτυχία για το Κακοτυχώρι από την τωρινή;»

Βαθιά μέσα της, η Ρόουζ ένιωσε μια μικροσκοπική φλόγα αισιοδοξίας, μια δειλή ελπίδα, μια λαχτάρα να διορθώσει το κακό που είχε συμβεί με τον μοναδικό τρόπο που ήξερε. «Τι ακριβώς θα κάνουμε;» ρώτησε τη μητέρα της.

Η Πέρντι χαμογέλασε. Εκείνη τη στιγμή, το βάρος και η θλίψη των προηγούμενων ημερών εγκατέλειψαν μονομιás τη Ρόουζ, διαλύθηκαν σαν το σκοτάδι στον πρωινό ήλιο.

«Το νέο όνομα του ζαχαροπλαστέιου μας θα είναι Ζήσε τη Χαρά Κρυφά», ανακοίνωσε η Πέρντι. «Θα ψήνουμε μέρα νύχτα, και από αύριο το πρωί θα παραδίδουμε τα καλούδια μας σε κάθε κάτοικο προσωπικά. Οι άνθρωποι του Κακοτυχωριού δε μας εγκατέλειψαν στους δύσκολους καιρούς, τότε που δεν είχαμε το βιβλίο. Τώρα, δε θα τους εγκαταλείψουμε εμείς».

Ο Άλμπερτ έσκισε επιδεικτικά το έγγραφο της κυβέρνησης στα δυο. «Λέω πως είναι η καλύτερη ιδέα που έχω ακούσει ποτέ».

Αφού άφησε τη Λι στην αγκαλιά του Άλμπερτ, η Πέρντι σηκώθηκε όρθια κι άρχισε να βηματίζει ανυπόμονα μέσα στο εργαστήρι. «Τσιπ, εσύ θα κάνεις

μια μεγάλη βόλτα στα μαγαζιά για τα ψώνια», ανέθεσε στον γεροδεμένο βοηθό τους. «Άλμπερτ, θα γράψεις μια λίστα με ό,τι χρειαζόμαστε;» Ορθώνοντας το ανάστημά της, κατέληξε: «Δε θα νικηθούμε».

«Θα βοηθήσω!» είπε η Ρόουζ, τρισευτυχισμένη που θα είχε την ευκαιρία να αντιστρέψει τη χαζή ευχή της, αλλά και επειδή, για πρώτη φορά ύστερα από σχεδόν ένα μήνα, θα ήταν ελεύθερη να δουλέψει – χωρίς κάμερες, χωρίς δημοσιογράφους. Τρεις γενιές της οικογένειας Μπλις θα αφοσιώνονταν επιτέλους σ' εκείνο που ήξεραν να κάνουν καλύτερα.

Μαγεία στην κουζίνα.

Η ώρα ήταν τρεις το πρωί.

Η ζέστη μέσα στην κουζίνα ήταν αποπνικτική. Η Ρόουζ έσπασε προσεκτικά ένα κόκκινο αυγό Κρυφού Ερωτόφτερου μέσα σ' ένα μπολ με ζύμη. Έφτιαχνε αγαποκεκάκια για τον κύριο Μπέισταμπλ και την κυρία Θισλ-Μπέισταμπλ, που πλέον είχαν γίνει δυο ξένοι χωρίς τη μαγική παρέμβαση των Μπλις.

«Μαμά, κοίτα», μουρμούρισε η Ρόουζ καθώς ανακάτευε το αυγό. Η ζύμη τσιτσίρισε και φούσκωσε, πετώντας στον αέρα μικρές σταγόνες σε σχήμα καρδιάς.

Όμως, η Πέρντι δεν την άκουσε. Εκείνη τη στιγμή, κρατούσε γερά ένα Τυχερό Τουκάν της Μαλαισίας,

απελευθερώνοντας σε μια βαθιά γαβάθα το κρώξιμό του, δυνατό και γεμάτο αυτοπεποίθηση. Η δική της συνταγή ήταν τα χορωδιακά ταρτάκια για τα μέλη της χορωδίας του δήμου, που είχαν χάσει εντελώς το σφρίγος και το ηθικό τους. «Τι είπες, γλυκιά μου;» ρώτησε αφηρημένα η Πέρντι.

«Τίποτα». Η Ρόουζ χαμογέλασε, συνεχίζοντας το ανακάτεμα. Λίγο πιο πέρα, ο Μπαλτάζαρ πρόσθετε το βλέμμα ενός μεσαιωνικού Τρίτου Ματιού σε ένα μείγμα για σουφλέ πατέρα-κόρης, που προοριζόταν για τον κύριο Μπορτσίνι και την κόρη του, τη Λίντσεϊ. Όταν θα έτρωγαν το σουφλέ, θα μπορούσαν πιο εύκολα να εντοπίζουν ο ένας τον άλλο.

«Δεν πρέπει ποτέ να κοιτάζεις ένα Τρίτο Μάτι... κατάματα», τόνισε ο Μπαλτάζαρ στη Ρόουζ. «Μπορεί να τυφλωθείς».

Να μην το ξεχάσω, σκέφτηκε η Ρόουζ. Είναι στ' αλήθεια πολύ επικίνδυνο.

Η οικογένεια είχε δουλέψει ασταμάτητα επί δεκάξι ώρες, κι όμως η λίστα με όλα τα γλυκά που έπρεπε να φτιαχτούν δεν είχε φτάσει ούτε καν μέχρι τη μέση.

Το εργαστήρι ήταν πλημμυρισμένο από μπλε γυάλες, γεμάτες με τα πιο αναπάντεχα υλικά: ροχαλητά, μурμουρίσματα, νεραϊδούλες, γνωμικά και πανάρχαιες σαύρες, μανιτάρια που μιλούν, γουρλωμένα μάτια, αεικίνητες μύγες, έντομα με χοντρές κοι-

λιές. Νότες κανέλας, μοσχοκάρυδου και βανίλιας αρωμάτιζαν τον αέρα. Οι εκκωφαντικές στριγκλιές και οι απόκοσμοι ήχοι που ξεσπούσαν σε όλη την κουζίνα θύμιζαν μάλλον ζωολογικό κήπο παρά εργαστήριο ζαχαροπλαστικής.

Ο Άλμπερτ κουβαλούσε τη μια γυάλα μετά την άλλη από το μυστικό κελάρι, μέχρι που όλα σχεδόν τα ράφια είχαν απομείνει άδεια.

Ο Τάι και ο Σέιτζ είχαν αποσυρθεί προ πολλού για ύπνο. Κάποια στιγμή είχαν κατέβει για να τσιμπήσουν κάτι. Όμως, μια ματιά στο μαγικό πανδαιμόνιο που επικρατούσε –με τα δόντια που έτριζαν και τους λαγούς που πετούσαν και τα χρωματιστά μείγματα που χοροπηδούσαν μέσα στις γαβάθες τους– ήταν αρκετή για να τους κάνει να ανέβουν τρέχοντας τη σκάλα.

Είχαν ήδη ετοιμαστεί αληθομπισκότα για τη διαβόητη ψεύτρα του χωριού, την κυρία Χάβγκουντ, ηρεμοκρέπες για την μονίμως εξαγριωμένη σκοτσέζα μπίμπι σίτερ, την κυρία Κάρλσον, και μηλοπιτάκια περιπέτειας για τις συνεσταλμένες κυρίες της Ένωσης Κυριών που Αγαπούν τα Βιβλία.

Επίσης ήταν έτοιμα μπριός οπτικής ενίσχυσης για την ανθοπώλισσα Φλόρενς, που είχε καταντήσει σχεδόν τυφλή, τρουφάκια αυτοσυγκράτησης για τον Γάλλο εστίατορα Πιερ Γκιγιόμ, πασίγνωστο για τις μανιώς-δεις εξορμήσεις του στα μαγαζιά, αλλά και κάτι ιδιαί-

τερο για τον Ντέβιν Στέτσον, το αγόρι που η Ρόουζ σκεφτόταν αδιαλείπτως εδώ και ένα χρόνο, πέντε μήνες και έντεκα μέρες: με πολλή φροντίδα, του είχε φτιάξει αναπνευστικά μάφιν για να τον ανακουφίσει από την ιγμορίτιδα που τον ταλαιπωρούσε – κατά τη γνώμη της, ήταν το μοναδικό του ελάττωμα.

Στις τέσσερις το πρωί, η Ρόουζ ένιωθε πια ότι η ζέστη μέσα στο εργαστήριο κόντευε να την τρελάνει. Αφού είπε στην Πέρντι ότι χρειαζόταν ένα διάλειμμα, σύρθηκε μέχρι το τραπεζοκάθισμα, ξάπλωσε στη μία του πλευρά κι αποκοιμήθηκε αμέσως.

Μια λιακάδα λαμπερή σαν φρέσκο βούτυρο φώτιζε το εργαστήριο μέσα από τα κλεισμένα στόρια. Ο γάτος Σκωτίας, ο Γκας, 텐τώθηκε νωχελικά, χασμουρήθηκε κι έγλειψε την γκρίζα πατούσα του. «Ετοιμάσου». Σκούνησε τη Ρόουζ. «Έχουμε να κάνουμε παραδόσεις κατ' οίκον!»

Η Ρόουζ πετάχτηκε όρθια. Η μητέρα της, ο πατέρας της και ο Μπαλτάζαρ κοιμόνταν του καλού καιρού στο πάτωμα. Όλη η κουζίνα ήταν γεμάτη με άσπρα κουτάκια, τυλιγμένα με κομψές, ριγέ κόκκινες και άσπρες κορδέλες.

Ο Τάι και ο Σέιτζ είχαν ήδη ανοίξει το οικογενειακό φορτηγάκι των Μπλις και το γέμιζαν με κούτες. Η Λι, στο πίσω κάθισμα, πρόσφερε τη βοήθειά της χαϊδεύο-

ντας με σοβαρότητα καθεμιά κούτα που φόρτωναν τα αδελφια της. «Καλό κεκάκι», έλεγε και ξανάλεγε.

Ο Σέιτζ έδεσε τη ζώνη ασφαλείας της μικρής του αδελφής και κάθισε δίπλα της.

«Θα οδηγήσω εγώ», δήλωσε περήφανα ο Τάι. Υπενθύμιζε ανελλιπώς σε όλους ότι, στα δεκαέξι του, ήταν πλέον αρκετά μεγάλος ώστε να οδηγεί. Έβαλε θεατρικά το χέρι στην τσέπη του τζιν παντελονιού του κι έβγαλε το δίπλωμά του. Η φωτογραφία έδειχνε τα όρθια, κόκκινα μαλλιά του σε όλο τους το μεγαλείο, αλλά κοβόταν στη μύτη του. «Ωραία», έκανε. «Ήθελα να σιγουρευτώ ότι είχα μαζί μου το δίπλωμά μου. Το δίπλωμα οδήγησης».

«Τελείωνε, Τάι», αγανάκτησε η Ρόουζ.

«Έλα πάμε, χερμάννα», είπε εκείνος. «Θα οδηγήσω εγώ», φρόντισε να συμπληρώσει.

«Αν δε σε πειράζει, θα κάνω μερικές από τις παραδόσεις εγώ με το ποδήλατό μου», δήλωσε η Ρόουζ.

Ο Τάι τη στραβοκοίταξε. «Όπως θέλεις, χερμάννα». Από τότε που είχε αρχίσει μαθήματα ισπανικών στο σχολείο, δεν παρέλειπε να διανθίζει αρκετές εκφράσεις με ξένες λέξεις. Όπως πίστευε, πρόσθεταν κάτι σοφιστικέ και εξωτικό στην απaráμιλλη γοητεία του.

Ο Σέιτζ έβγαλε το κεφάλι του από το πίσω παράθυρο. «Ρόουζ, φαντάζομαι ξέρεις ότι τα ποδήλατα δεν έχουν κλιματισμό, έτσι;»

«Ναι, το ξέρω», είπε κοφτά η Ρόουζ. Αφού έριξε

μια ματιά στα κουτιά του πίσω καθίσματος, άρπαξε μερικά και τα έβαλε στο καλάθι του ποδηλάτου. Όμως, ένα συγκεκριμένο το τοποθέτησε προσεκτικά μέσα στο σακίδιό της. Καθώς ανέβαζε το πόδι της στο πετάλι, ο Γκας πήδηξε σβέλτα μέσα στο καλάθι.

«Φύγαμε!» φώναξε ο γάτος.

«Ρόουζ, καλή μου, θα κάνουμε μια στάση στο Σιντριβάνι του Ρέτζιναλντ;» παρακάλεσε ο Γκας, σηκώνοντας το γκριζο, τριχωτό κεφάλι του μέσα από το καλάθι. «Χρειάζομαι πρωινό».

«Δεν υπάρχουν ψάρια στο σιντριβάνι, Γκας», τον απογοήτευσε η Ρόουζ. «Μόνο οι πενταροδεκάρες που ρίχνουν οι περαστικοί όταν κάνουν ευχές. Είναι η παράδοση του χωριού».

«Τότε, θα μαζέψω μερικές πενταροδεκάρες και θα μου αγοράσω ένα καπνιστό ψάρι», δήλωσε ο Γκας.

Προσπερνώντας το σιντριβάνι, η Ρόουζ στήριξε το ποδήλατό της στον πυκνό κισσό που κάλυπτε το σπιτάκι του ζεύγους Μπέισταμπλ.

«Μη μιλήσεις, Γκας», προειδοποίησε τον γάτο, ανοίγοντας με νόημα το σακίδιό της.

Ο Γκας χώθηκε υπάκουα μέσα. Αφού στριφογύρισε μια δυο φορές, βρήκε τελικά μια βολική θέση για να κουλουριαστεί, αφήνοντας το κεφάλι του να εξέλχει λίγο από το ανοιγμένο φερμουάρ. «Καλά, καλά»,

είπε με έναν αναστεναγμό. «Πάντως, είναι απαράδεκτο ένας γάτος που μιλάει να προκαλεί τέτοια λιποθυμικά επεισόδια στους ανθρώπους».

Η Ρόουζ παραμέρισε τον πυκνό κισσό και πάτησε το κουδούνι, που είχε σχήμα βατράχου.

Ύστερα από λίγο, εμφανίστηκε στην πόρτα ο κύριος Μπέισταμπλ. Η στάμπα στο μπλουζάκι του απεικόνιζε ένα βάτραχο που έλεγε: ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ. «Γεια σου, Ρόουζ», τη χαιρέτησε. Έδειχνε άκεφος, αν και τα χιονάτα μαλλιά του ήταν το ίδιο ακατάστατα και ατίθασα όπως πάντα. «Τι σε φέρνει εδώ;»

Η Ρόουζ κοίταξε αμήχανα το χαλάκι της πόρτας, που έγραφε: ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΙ. «Όπως ξέρετε», ξεκίνησε, «έκλεισαν το ζαχαροπλαστείο μας. Όμως, εμείς θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους εκείνους που μας υποστήριξαν όσο λείπαμε στον Διαγωνισμό, και σας φέραμε μερικά αγαπ... εχμ... κεκάκια ήθελα να πω, από αυτά που σας αρέσουν».

«Ω», έκανε ο κύριος Μπέισταμπλ. Η Ρόουζ κατάλαβε από τη φευγαλέα λάμψη στα μάτια του ότι είχε συγκινηθεί, αλλά ήξερε ότι ήταν πάντα ντροπαλός – γι' αυτό άλλωστε χρειαζόταν τα αγαποκεκάκια.

Ξαφνικά, ο κύριος Μπέισταμπλ παρατήρησε τα διπλωμένα αυτιά του Γκας που εξείχαν από το μισάνοιχτο σακίδιο. «Τι είναι αυτό; Γάτα; Τι έχουν πάθει τα αυτιά της;»

Η Ρόουζ ένωσε τον Γκας να αναπηδάει μέσα στο σακίδιο.

«Τίποτα, τίποτα!» βιάστηκε να εξηγήσει. «Είναι γάτος Σκωτίας. Αυτή η ράτσα τέτοια αυτιά έχει».

«Χμ», έκανε ο κύριος Μπέισταμπλ, δαγκώνοντας αφηρημένα ένα αγαποκεκάκι. «Θυμίζουν βάτραχο».

Ο Γκας έμπηξε οργισμένος τα νύχια του στην πλάτη της Ρόουζ. «Άου!» τσίριξε εκείνη.

«Τι έπαθες;» τη ρώτησε ανήσυχος ο κύριος Μπέισταμπλ.

«Τίποτα», απάντησε η Ρόουζ.

Ο κύριος Μπέισταμπλ έφαγε άλλη μια μπουκιά από το αγαποκεκάκι. Ξαφνικά, τα μάτια του πέταξαν πράσινες αστραπές. Ισιώνοντας την πλάτη του, καθάρισε τον λαιμό του και φώναξε: «Φελίντια! Πρέπει να πάω αμέσως στην αγαπημένη μου! Μια ύπαρξη τόσο υπέροχη όσο εκείνη δεν πρέπει να μένει μόνη ούτε στιγμή! Έρχομαι, Φελίντια!»

Ο κύριος Μπέισταμπλ έκανε απότομα μεταβολή, κρατώντας σφιχτά το κουτί με τα αγαποκεκάκια. Η πόρτα έκλεισε με πάταγο.

«Άρα, πέτυχε», μονολόγησε η Ρόουζ. Δεν ήθελε να φανταστεί τι θα επακολουθούσε μέσα στο σπιτάκι του ζεύγους Μπέισταμπλ.

«Θυμίζω βάτραχο;» ξέσπασε ο Γκας. «Τι άλλη βλακεία θα ακούσω!»

Η ανθοπώλισσα Φλόρενς νόμισε ότι η Ρόουζ ήταν διαρρήκτης, μέχρι που έφαγε ένα μπριός οπτικής ενίσχυσης. «Α! Η Ρόουζ Μπλις!» αναφώνησε, φανερά ευχαριστημένη που οι Μπλις δεν είχαν ξεχάσει να τη συμπεριλάβουν στη λίστα τους.

Ο Πιερ Γκιγιόμ έτυχε να έχει ρεπό. Η Ρόουζ πρόλαβε να του παραδώσει τα τρουφάκια αυτοσυγκράτησης ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να αγοράσει ένα γιοτ σε διαδικτυακή δημοπρασία. «Χαιρετισμούς στη μανούλα σου, που πάντα με θυμάται!» φώναξε ο Πιερ καθώς την αποχαιρετούσε.

Σιγά σιγά και υπομονετικά, η Ρόουζ έκανε όλες τις παραδόσεις της, αποτρέποντας αρκετές μικρές καταστροφές. Στο τέλος, απέμεινε μόνο ένα κουτάκι: εκείνο που είχε φυλάξει στο σακίδιό της, εκείνο που λαχταρούσε περισσότερο να παραδώσει, εκείνο που ήταν στην πραγματικότητα η αφορμή για τη σημερινή της περιοδεία.

Ανεβαίνοντας με κόπο την απότομη πλαγιά του Λόφου των Σπουργιτιών, άφησε το ποδήλατό της έξω από την Εταιρεία Στέτσον, Ντόνατ και Επισκευές Αυτοκινήτων.

Η Ρόουζ αναρωτήθηκε αν ο Ντέβιν είχε προσέξει το καινούργιο της κούρεμα. Η κομμώτρια της είχε προτείνει ένα πιο παιχνιδιάρικο στιλ, με χωρίστρα στο πλάι και τις μπούκλες να πέφτουν λοξά πάνω από το ένα της μάτι, αντί για τη συνηθισμένη χωρίστρα

στη μέση. Η Ρόουζ δεν είχε τολμήσει να μιλήσει στον Ντέβιν πρόσφατα, όμως, ευχόταν να είχε προσέξει τη νέα της εμφάνιση – στην εφημερίδα του σχολείου ίσως, ή σε κάποιο τηλεοπτικό ρεπορτάζ για τον Διαγωνισμό. Όσο κι αν δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αυτή η παραλλαγή της χωρίστρας πράγματι χάριζε αυτοπεποίθηση, την έκανε να νιώθει πιο... γυναίκα.

Βαδίζοντας όσο πιο γυναικεία μπορούσε, η Ρόουζ μπήκε στο κατάστημα κρατώντας το κουτάκι με τα αναπνευστικά μάφιν. Η ζύμη τους ήταν μαλακιά και νωπή, ενώ το γλάσο μοσχοβολούσε κανέλα. Στο κέντρο, το κάθε γλυκάκι έκρυβε μια μπαλίτσα κρέμας ενισχυμένης με Αρκτικό Άνεμο: το καλύτερο βοήθημα για να καθαρίσουν τα πνευμόνια και η ρινική κοιλότητα από κάθε ανεπιθύμητη βλέννα. Η Πέρντι τα έφτιαχνε ανελλιπώς για τη Ρόουζ όταν κρυολογούσε – και φυσικά ήταν χίλιες φορές πιο ευχάριστα από την κοτόσουπα.

Η Ρόουζ εντόπισε τον Ντέβιν πίσω από τον πάγκο. Οι δικές του μπούκλες, ξανθές στο χρώμα της άμμου, ήταν ασυναγώνιστες. Στα μάτια της Ρόουζ φάνταζαν εκτυφλωτικές, σαν χρυσαφένιες. Όμως τα ρουθούνια του ήταν κατακόκκινα, το βλέμμα του θολό και κουρασμένο. Ξαφνικά, άρπαξε ένα χαρτομάντιλο και φύσηξε δυνατά τη μύτη του.

«Τι αρρωστιάρης!» μουρμούρισε ο Γκας, κρυμμένος μέσα στο σακίδιο.

«Σουτ!» ψιθύρισε τραχιά η Ρόουζ, καθώς πλησίαζε τον πάγκο.

Μαζεύοντας το κουράγιο της, πήρε μια βαθιά ανάσα. «Γεια σου, Ντέβιν».

Ο Ντέβιν πέταξε βιαστικά το χαρτομάντιλο κι έκανε στο πλάι τη φράντζα του. «Γεια σου, Ρόουζ», απάντησε άκεφα.

«Πώς είσαι;» ρώτησε η Ρόουζ. «Πάλι άρρωστος;»

«Νται, ξέρεις το πρόβλημά μου», γκρίνιαξε ο Ντέβιν. Χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του στον πάγκο, συμπλήρωσε: «Εσύ, τώρα, είσαι... διάσημη. Είναι παράξενο».

Η Ρόουζ ένωσε μια λιποθυμική τάση. «Παράξενο; Με την καλή έννοια ή με την κακή;»

«Εεε... Μπε την καλή. Νται, σίγουρα μπε την καλή», κόμπιασε ο Ντέβιν. «Δηλαδή...» Χωρίς να τελειώσει τη φράση του, κάρφωσε τα μάτια του στο κενό ανάμεσα στη Ρόουζ και το ταβάνι.

Νιώθει νευρικός; αναρωτήθηκε έκπληκτη η Ρόουζ. *Συνήθως εγώ είμαι η νευρική.* «Ξέρεις... Ήρθα επειδή, αν και το ζαχαροπλαστέιο μας είναι κλειστό, ήθελα να σου φέρω το αγαπημένο σου γλυκό – αυτά εδώ τα μάφιν! Για να μη νιώθεις έρημος κι αβοήθητος».

Η Ρόουζ κόντεψε να χαστουκίσει τον εαυτό της αμέσως μόλις ξεστόμισε αυτές τις λέξεις. *Έρημος κι αβοήθητος;* Πώς μπόρεσε να πει τέτοια σαχλαμάρα; Λες κι ήταν καμιά θείτσα, ή καμιά παρουσιάστρια

σε ριάλιτι. Σίγουρα ο Ντέβιν θα την περνούσε για ηλίθια.

Όμως, εκείνος άνοιξε με λαχτάρα το κουτάκι και καταβρόχθισε ένα αναπνευστικό μάφιν. «Αχχχ!» αναφώνησε. «Πω πω, τι νοστιμιά είναι αυτή!». Το μ και το ν ακούστηκαν πεντακάθαρα. Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του, τα μάτια του ζωτάνεψαν μονομιάς. «Μα τι παράξενο! Αναπνέω πάλι χωρίς δυσκολία!»

«Παράξενο; Με την καλή έννοια ή με την κακή;» τον πείραξε η Ρόουζ.

«Με την καλή!» αποκρίθηκε με ένα πλατύ χαμόγελο ο Ντέβιν.

«Μα, καλά, τι του βρίσκεις;» ρώτησε ο Γκας καθώς επέστρεφαν μαζί με τη Ρόουζ στο ποδηλάτο. «Δεν είναι δα και τόσο ωραίος».

«Έτσι λες εσύ», αντιγύρισε η Ρόουζ, που έπλεε σε πελάγη ευτυχίας καθώς γυρόφερνε στο μυαλό της τη συνομιλία με τον Ντέβιν, ξανά και ξανά, σαν αγαπημένη ταινία.

«Το καλάθι του ποδηλάτου είναι εντελώς ακατάλληλο για ταξίδια», άλλαξε θέμα ο Γκας. «Με φυσάει ο αέρας και κρυώνω».

«Αν προτιμάς, μπορείς να μπεις πάλι στο σακίδιο», πρότεινε η Ρόουζ.

«Ευχόμουν να το πεις!» αναφώνησε ενθουσιασμένος ο Γκας.

Η Ρόουζ γονάτισε και άνοιξε το φερμουάρ.

«Αχ, πολύ καλύτερα τώρα! Τουλάχιστον εδώ είναι ζεστά!» έκανε ο γάτος καθώς βολευόταν μέσα στο σακίδιο.

Περνώντας τα λουριά στους ώμους της, η Ρόουζ σηκώθηκε ξανά. Ακριβώς τη στιγμή που έφτανε στο ποδήλατό της, μια φωνή, βαριά και τραχιά, ακούστηκε από το ξύλινο παρατηρητήριο στην κορυφή του λόφου.

«Είσαι η Ρόουζ Μπλις;»

Η Ρόουζ γύρισε απότομα. Μια ογκώδης φιγούρα διαγραφόταν στο φως του απογευματινού ήλιου. Ο μοναδικός άνθρωπος με τόσο φαρδιές ωμοπλάτες που γνώριζε η Ρόουζ ήταν ο Τσιπ. Αλλά αυτός εδώ δεν ακουγόταν καθόλου σαν τον Τσιπ. Πλησίασε διστακτικά το παρατηρητήριο.

«Είσαι η Ρόουζ Μπλις, έτσι δεν είναι;» επανέλαβε η φωνή.

Ο άντρας φάνηκε αρκετά συμπαθητικός στη Ρόουζ, ίσως και ωραίος –τουλάχιστον για κάποιον που είχε την ηλικία του πατέρα της–, με πρόσωπο δυναμικό, μεγάλο κεφάλι, τετράγωνο σαγόκι και μικρά, αεικίνητα μάτια. Τα μαλλιά του ήταν πυκνά και μαύρα. Φορούσε μια φανταχτερή αθλητική φόρμα από μπορντό βελουτέ ύφασμα. Τόσο τα δάχτυλά

του όσο και τα ρούχα του έμοιαζαν πασπαλισμένα με αλεύρι.

«Δε μου αρέσει αυτό», σφύριξε ο Γκας. «Τι είναι αυτή η σκόνη στα χέρια του; Και πού τη βρήκε αυτή την απαίσια φόρμα;»

Οι γονείς της Ρόουζ πάντα τη συμβούλευαν να μη μιλάει σε ξένους, όμως, μετά τη νίκη της στον Διεθνή Διαγωνισμό Υψηλής Ζαχαροπλαστικής, όλος ο κόσμος ήξερε ποια ήταν. Δεν είχε νόημα να το αρνηθεί. «Ναι, είμαι η Ρόουζ Μπλινς».

«Το κατάλαβα». Ο άντρας κοίταξε μελαγχολικά την ήσυχη πεδιάδα γύρω από το Κακοτυχώρι και συμπλήρωσε: «Τι θα έλεγες για τον καινούργιο νόμο, Ρόουζ; Είναι απαράδεκτος, δε συμφωνείς;»

Η επιφύλαξη της Ρόουζ υποχώρησε λιγάκι. «Ναι, δε βγάζει νόημα».

«Οι άνθρωποι εκεί κάτω», συνέχισε με πάθος ο άγνωστος, «χρειάζονται τα κέικ, τα μπισκότα, τις πίτες, τα σοκολατάκια. Ένα μικρό, γλυκό πραγματάκι πού και πού θυμίζει σε όλους μας την ομορφιά της ζωής». Μ' αυτά τα λόγια, ακούμπησε ευλαβικά το χέρι του στο στήθος, σαν να ετοιμαζόταν να τραγουδήσει τον εθνικό ύμνο.

Η Ρόουζ σκέφτηκε πόσες ζωές είχε γλυκάνει εκείνο το πρωί. Πόσους ανθρώπους είχαν βοηθήσει αυτή και η οικογένειά της. Όμως, πόσο καιρό ακόμα θα τα κατάφερναν; Σήμερα, οι Μπλινς είχαν μοιράσει

στο χωριό μαγεία αρκετή για μια δυο μέρες, αλλά δε θα μπορούσαν επ' άπειρον να ψήνουν και να διαθέτουν τα αγαθά τους δωρεάν στις πόρτες των κατοίκων. Δεν είχαν πτωχεύσει ακόμα, μα αυτό θα συνέβαινε αν συνέχιζαν να εφοδιάζουν όλο το χωριό δίχως αντίκρισμα.

«Μια ζωή χωρίς γλυκάκι, είναι μια ζωή άδεια...» απήγγειλε ο άντρας, πλησιάζοντας ανεπαίσθητα τη Ρόουζ. «Κοίτα», έδειξε θεατρικά την πεδιάδα. «Ερημιά και δυστυχία. Αργά ή γρήγορα, αυτό θα είναι το αποτέλεσμα για τους ανθρώπους του όμορφου χωριού».

Ο Γκας έβγαλε το πόδι του μέσα από το σακίδιο κι έξυσε το αυτί της Ρόουζ. «Πρόσεχε! Κάτι δε μου αρέσει σε δαύτον!» ψιθύρισε.

Ύπουλα σαν φίδι, ο άντρας έφτασε μπροστά στη Ρόουζ κι έσκυψε κοντά, πολύ κοντά της. «Άραγε... θέλεις να τους βοηθήσεις πραγματικά;»

«Φυσικά!» αναφώνησε η Ρόουζ. Αμέσως το μυαλό της ταξίδεψε στην ανόητη ευχή που είχε κάνει πριν από μερικές μέρες. Όχι, δεν πίστευε τη δυσοίωνη προφητεία του γάτου. (Ή μήπως την πίστευε;) Μια χαζή ευχή δεν μπορούσε να επηρεάσει τον κόσμο. (Ή μήπως μπορούσε;) Παρ' όλα αυτά, πρόθυμα θα αναιρούσε την ευχή της αν είχε τη δυνατότητα. «Το θέλω περισσότερο από οτιδήποτε!» συμπλήρωσε φωναχτά.

«Τέλεια!» την επαίνεσε ο άντρας. «Εφόσον λοιπόν είναι έτσι...»

Ο άγνωστος χτύπησε τα δάχτυλά του στον αέρα.

Πριν προλάβει να ανοίξει το στόμα της για να στριγκλίσει, η Ρόουζ βρέθηκε ξαφνικά στο απόλυτο σκοτάδι. Μαζί με τον Γκας, είχαν ριχτεί μέσα σ' ένα γιγάντιο, άδειο σακί από αλεύρι.

Μια προσφορά χάρμα

Οι δύο ώρες που πέρασε η Ρόουζ παγιδευμένη μέσα στο σακί μαζί με τον Γκας ήταν αναμφίβολα οι χειρότερες της ζωής της.

Πρώτον, κανείς δε θα ήθελε να πέσει θύμα απαγωγής και να ριχτεί σ' ένα σακί, διότι προκύπτουν εύλογα ερωτήματα όπως: *Πού με πάνε; Θα γυρίσω ποτέ στο σπίτι μου; Δεύτερον*, όταν το σακί βρίσκεται σ' ένα όχημα που κινείται μέσα στην καλοκαιρινή ζέστη, νιώθεις σαν είσαι μέσα σε φούρνο – και μάλιστα σε ένα φούρνο που αναπηδάει, πέφτει σε λακούβες, γέρνει σε χαντάκια. Τρίτον, η αλευρόσκονη που έχει απομείνει στο σακί ανακατεύεται με τον ιδρώτα και δημιουργεί μια αηδιαστική πάστα στο δέρμα. Η Ρόουζ μάταια πάσχιζε να βρει τρόπο διαφυγής από το σφιχτοδεμένο σακί.

Υπήρχε και το ζήτημα του Γκας, που της είχε σπά-

σει τα νεύρα. «Έχω νύχια», ψιθύριζε ξανά και ξανά ο γάτος Σκωτίας. «Μην το ξεχνάς, Ρόουζ. Είναι θανάσιμα όπλα αυτά τα νύχια».

Ευτυχώς, ο άγνωστος που τους είχε απαγάγει δε φαινόταν να ακούει τη φλυαρία του γάτου μέσα στους θορύβους του φορτηγού και το βουητό της κίνησης. Η Ρόουζ, αποκαρδιωμένη, προσπαθούσε μονάχα να μη χάσει τα λογικά της και, πού και πού, να φωνάζει: «Πού μας πας; Άφησέ μας να φύγουμε!»

Όμως, δεν έπαιρνε καμιά απάντηση.

Όταν το φορτηγάκι σταμάτησε επιτέλους, ένα ζευγάρι γεροδεμένα χέρια σήκωσαν το σακί μέσα στο οποίο βρίσκονταν η Ρόουζ και ο γάτος. Κάπου ακούστηκαν πόρτες που ανοιγόκλειναν. Ένα ξαφνικό ρεύμα ψυχρού αέρα, σίγουρα από κλιματιστικό μηχανήμα, διαπέρασε το σακί.

Ύστερα, τα χέρια ακούμπησαν το σακί σε μια καρέκλα κι έλυσαν το άνοιγμα.

Δυνατά φώτα φθορίου τύφλωσαν προς στιγμή τη Ρόουζ.

Ήταν καθισμένη σε μια σκουριασμένη καρέκλα, στο κέντρο ενός τσιμεντένιου δωματίου. Το αδύναμο φως της μέρας τρύπωνε στον χώρο από μερικά μικροσκοπικά παράθυρα, ψηλά, κοντά στο ταβάνι. Στη μια άκρη του δωματίου έστεκε ένα γκρίζο, μεταλλικό γραφείο, γεμάτο φακέλους αρχειοθέτησης. Στον τοίχο πίσω από το γραφείο ήταν καρφωμένα

αρκετά ντουλαπάκια για έγγραφα, επίσης γκρίζα και σκουριασμένα. Οι μακρόστενες λάμπες φθορίου που κρέμονταν σε σειρές από το ταβάνι τσιτσίριζαν και τρεμόσβηναν ανεπαίσθητα όπως όλες οι λάμπες αυτού του είδους, λες και μέσα τους ήταν φυλακισμένες χιλιάδες μύγες.

Ο χώρος μύριζε σκουριά και απολυμαντικό. Η Ρόουζ ένιωσε μια βασανιστική νοσταλγία για τις ευωδιές του σπιτιού της: βούτυρο και σοκολάτα, και φρεσκοψημένα γλυκά που άχνιζαν στον πάγκο.

«Δε μου αρέσει καθόλου ετούτο το μέρος», δήλωσε ο Γκας, τινάζοντας κόκκους αλεύρι από τα διπλωμένα αυτιά του. «Μου θυμίζει γραφείο από ταινία με θέμα... τα απαίσια γραφεία».

Η Ρόουζ χάιδεψε σκεπτική το τριχωτό κεφάλι του. «Μην ανησυχείς. Έχεις τα νύχια σου, θυμάσαι;»

«Σωστά», γουργούρισε ο γάτος.

Η Ρόουζ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της. Οι λευκοί κόκκοι είχαν χωθεί στα μαλλιά της, στα αυτιά της, στις βλεφαρίδες της, ακόμα και στις μασχάλες της.

«Πού βρίσκομαι;» φώναξε.

Κανείς δεν απάντησε. Όμως, η Ρόουζ ένιωσε ξαφνικά μια παρουσία στο δωμάτιο. Γυρνώντας απότομα, είδε δύο άντρες δίπλα σε έναν λιγδιασμένο ψύκτη στην απέναντι γωνία του δωματίου. Αμέσως διαπίστωσε ότι ο ένας ήταν ο ύπουλος άγνωστος με την μπορντό βελουτέ φόρμα, εκείνος που την είχε πλη-

σιάσει στον Λόφο των Σπουργιτιών. Ο διπλανός του ήταν ένας ψηλός και ξερακιανός άντρας με γυαλιά, μικροσκοπικό πρόσωπο και εντελώς φαλακρό κεφάλι. Έμοιαζε με καρτουνίστικη αναπαράσταση εξωγήινου που φορούσε κοστούμι.

«Ποιοι είστε;» στρίγκλισε η Ρόουζ. «Πού με έχετε φέρει;»

Κανείς τους δεν της έδωσε την παραμικρή σημασία. Δε γύρισαν καν να την κοιτάξουν. Αντίθετα, συνέχισαν τη χαμηλόφωνη συζήτησή τους, πίνοντας νερό από τον ψύκτη σε μικρά, χάρτινα κυπελλάκια.

«Τι στο καλό έκανες;» Με μια απότομη κίνηση, ο φαλακρός άντρας έδειξε αγανακτισμένος τη Ρόουζ. Το μισό του νερό χύθηκε στο πάτωμα. «Υποτίθεται ότι θα έφερνες ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ».

«Ήταν αδύνατον, αφεντικό», απολογήθηκε ο γεροδεμένος με τη φόρμα. «Το ζαχαροπλαστείο είναι κλειστό. Δε γινόταν να μπω μέσα. Γι' αυτό σκέφτηκα να φέρω κάποιον από τους ιδιοκτήτες του βιβλίου – Μπλις αντί συνταγής».

Η Ρόουζ παρέλυσε. Αυτοί οι δυο, λοιπόν, ήθελαν τον μαγικό Τσελεμεντέ των Μπλις! Για ποιο λόγο, άραγε; Η οικογένεια είχε περάσει αρκετές ταλαιπωρίες όταν η θεία Λίλι είχε κλέψει το βιβλίο. Όμως, όταν η Ρόουζ νίκησε στον Διαγωνισμό και ξανακέρδισε τον οικογενειακό θησαυρό, πίστεψε ότι είχαν τελειώσει πια τα βάσανά της.

Ο φαλακρός άντρας ξαναγέμισε το χάρτινο κυπελλάκι του με νερό. «Όχι, όχι. Δε μας κάνει αυτό. Θέλουμε το βιβλίο».

«Μα, κύριε», έκανε ο γεροδεμένος με τη φόρμα, «ένα άτομο που ψήνει με βάση το βιβλίο είναι εξίσου χρήσιμο. Η κοπέλα κέρδισε τον πιο σπουδαίο διαγωνισμό ζαχαροπλαστικής. Άρα, μπορεί να τα καταφέρει».

Ο φαλακρός λοξοκοίταξε τη Ρόουζ. «Κοίτα πόσο νεαρή είναι!» παρατήρησε αγανακτισμένος. «Μια σταλιά! Άσε που έχει στο σακιδίό της ένα γάτο, και μάλιστα με παραμορφωμένα αυτιά!»

«Σας ακούω, ξέρετε», ξέσπασε η Ρόουζ. «Είμαι εδώ. Και αν δε μου εξηγήσετε αμέσως πού είναι αυτό το εδώ, θα διατάξω τον γάτο μου να σας επιτεθεί».

Ο Γκας πετάχτηκε αμέσως έξω από το σακίδιο και στάθηκε όρθιος στα πίσω του πόδια, δείχνοντας τα νύχια του και σφυρίζοντας απειλητικά. Έμοιαζε πραγματικά με εξαγριωμένη ερινύα.

«Επίσης, τα αυτιά του δεν είναι παραμορφωμένα», συνέχισε η Ρόουζ. «Είναι διακριτικό χαρακτηριστικό της ράτσας του».

«Μην ανησυχείς, μικρή μου κυρία», της απευθύνθηκε επιτέλους ο ψηλόλιγνος. «Θα σου τα εξηγήσουμε όλα. Αλλά... ηρέμησε τον γάτο σου».

Η Ρόουζ προσποιήθηκε πως έριξε μια αυστηρή ματιά στον Γκας. Ο γάτος μάζεψε τα νύχια του και κατέβασε τα μπροστινά του πόδια με ένα ύφος πα-

λαιστή που συγκρατιόταν μετά βίας. «Καλό γατάκι». Η Ρόουζ τον χάιδεψε παίρνοντάς τον στην αγκαλιά της. «Ορίστε», έκανε όταν ο γάτος άρχισε να γουρ-γουρίζει. «Τώρα, λοιπόν, πείτε μου πού βρίσκομαι».

Οι δύο άντρες πλησίασαν τοίχο τοίχο το μεταλλικό γραφείο, φροντίζοντας να παραμένουν όσο το δυνατόν πιο μακριά από τον Γκας.

Ο φαλακρός κάθισε στην καρέκλα του γραφείου, ενώ ο άλλος με τη φόρμα στάθηκε πίσω του, ακουμπώντας την πλάτη του στη σειρά με τα σκουριασμένα ντουλαπάκια.

«Θέλεις να μάθεις πού βρίσκεσαι;» επανέλαβε ο φαλακρός. «Αγαπητή μου, βρίσκεσαι στην πιο σπουδαία επιχείρηση του σύμπαντος, με το όνομα Εταιρεία Παραγωγής Κέικ Χάρμα». Χτυπώντας ρυθμικά τα δάχτυλά του στο γραφείο, κοίταξε κατάματα τη Ρόουζ περιμένοντας την αντίδρασή της. Αν είχε χείλη, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι χαμογελούσε αδιόρατα. Όμως, εκείνη η αχνή γραμμή ανάμεσα στη μύτη και στο σαγόνι του θύμιζε μάλλον μια φιλότιμη προσπάθεια για σχηματισμό στόματος η οποία δεν πέτυχε ποτέ. «Εγώ είμαι ο κύριος Μπάτερ», κουνήθηκε το αόρατο στόμα. «Και ο γεροδεμένος συνεργάτης μου από εδώ, με τον οποίο ήδη έχετε γνωριστεί, είναι ο κύριος Κερ».

«Χμ... Χάρμα», μουρμούρισε η Ρόουζ. Φυσικά γνώριζε πολύ καλά τα γλυκά της εν λόγω εταιρείας.

Όλος ο κόσμος τα γνώριζε. Ήταν εκείνα με το χαρακτηριστικό σήμα, τη μικρή λευκή αγελάδα στη μια άκρη της συσκευασίας.

Οι συμμαθητές της Ρόουζ πολύ συχνά έβγαζαν από τις τσάντες τους γλυκά Χάρμα για κολατσιό: μικρά σοκολατένια κεκάκια με γέμιση καραμέλα, φουσκωτά μάφιν με κομμάτια λευκής σοκολάτας, κέικ βανίλιας με λιωμένη σοκολάτα στο εσωτερικό. Όλα με διαφορετικό όνομα –που συνήθως δεν είχε καμία σχέση με τη γεύση τους–, όπως Κούτσικο, Φεγγαρένιο, Πριγκιπικό. Η Ρόουζ δεν είχε νιώσει ποτέ την επιθυμία να τα δοκιμάσει, όχι μόνο επειδή η μητέρα της πάντα της ετοίμαζε κάποια πεντανόστιμη, χειροποίητη λιχουδιά, αλλά και επειδή τα κεκάκια Χάρμα ήταν κυριολεκτικά μια μπουκιά.

«Κύριοι Μπάτερ και Κερ, της διάσημης Εταιρείας Χάρμα», επανέλαβε η Ρόουζ. «Μάλιστα. Τώρα θα ξέρω να πω στην αστυνομία τα ονόματα εκείνων που με απήγαγαν».

Ο κύριος Μπάτερ έμεινε με το αόρατο στόμα του ορθάνοιχτο. Ύστερα, ξέσπασε σε γέλια. «Το άκουσες αυτό, κύριε Κερ; Η δύστυχη μικρή νομίζει ότι την έχουμε απαγάγει!»

Ο κύριος Κερ κοίταξε νευρικά τη Ρόουζ. «Χμ», έκανε.

«Με κουβαλήσατε εδώ μέσα σ' ένα σακί», υπογράμμισε η Ρόουζ. «Χωρίς τη θέλησή μου».

«Ω, έχεις παρερμηνεύσει εντελώς τα γεγονότα της σημερινής ημέρας», διαφώνησε μελιστάλαχτα ο κύριος Μπάτερ. «Εμείς σε φέραμε εδώ απλώς για να σου προσφέρουμε δουλειά».

«Δουλειά; Τι δουλειά δηλαδή;» ρώτησε η Ρόουζ συνοφρυωμένη.

«Χρειαζόμαστε βοήθεια για τις συνταγές μας», πετάχτηκε ο κύριος Κερ, τρίβοντας τα χέρια του πάνω στην μπορντό φόρμα του.

Για μια στιγμή, ο κύριος Μπάτερ τον κεραυνοβόλησε με ένα άγριο βλέμμα. Αμέσως μετά γύρισε στη Ρόουζ, χαμογελώντας γλυκερά. «Τέλος πάντων, μπορούμε να πούμε ότι αυτός είναι ένας τρόπος να εκφράσουμε την κατάσταση. Βλέπεις, Ρόουζ, εμείς εδώ στην Εταιρεία Χάρμα, τρομάξαμε όσο κι εσείς όταν ψηφίστηκε ο νόμος για τις μεγάλες μονάδες παραγωγής προϊόντων ζύμης και σφολιάτας. Φυσικά, εμάς ο συγκεκριμένος νόμος δε μας ζημιώνει, καθώς απασχολούμε πολύ περισσότερους από χίλιους εργαζόμενους. Έτσι, σκεφτήκαμε να βοηθήσουμε κάποιο μικρό, επαρχιακό ζαχαροπλαστείο, που έκλεισε αφήνοντας πίσω του άνεργα άτομα όπως εσένα. Σου προτείνουμε, λοιπόν, να δουλέψεις για εμάς».

Ξαφνικά ο Γκας στριφογύρισε νευρικά στην αγκαλιά της Ρόουζ, η οποία συνειδητοποίησε ότι και οι δυο τους είχαν πολλές ώρες να επισκεφτούν την τουαλέτα.

«Σκέψου το σαν ένα πρόγραμμα ανταλλαγής», πρόσθεσε με επιστημονικό ύφος ο κύριος Κερ. Η φωνή του ήταν τόσο βαριά, που έμοιαζε να βγαίνει από βάραθρο. «Όπως κάνετε εσείς τα παιδιά στο σχολείο».

«Ακριβώς», υπερθεμάτισε ο κύριος Μπάτερ. «Βλέπεις, Ρόουζ, έχουμε θαυμάσια πράγματα να προσφέρουμε ο ένας στον άλλο».

«Αλήθεια;» έκανε η Ρόουζ.

«Η εταιρεία μας διαθέτει τεράστιες, υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις και μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας. Όσο για το προσωπικό μας, απαρτίζεται από χιλιάδες επαγγελματίες του ψησίματος, άριστα εκπαιδευμένους». Ο κύριος Μπάτερ σώπασε για μια στιγμή, σαν να είχε μαγευτεί από το λογύδριό του. «Από την άλλη, εσύ, Ρόζμαρι Μπλις, είσαι μια ζαχαροπλάστισσα χωρίς ζαχαροπλαστείο».

Η Ρόουζ έσκυψε μελαγχολικά το κεφάλι. Ο κύριος Μπάτερ έκανε λάθος. Η οικογένεια των Μπλις είχε ζαχαροπλαστείο – αλλά εξαιτίας ενός παράλογου νόμου είχε απαγορευτεί η λειτουργία του. Θυμήθηκε την περασμένη νύχτα: πόσο αποπνικτικά ζεστή ήταν η μικρή τους κουζίνα, πόσο είχαν στριμωχτεί για να ψήσουν τα γλυκά τους στα κρυφά, άυπνοι κι εξαντλημένοι. Πραγματικά, δε θα κατόρθωναν να βοηθήσουν την πόλη τους για πολύ ακόμα. Δεν μπορούσαν να συνεχίσουν έτσι.

«Αυτό που λείπει από εμάς», τόνισε ο κύριος Μπάτερ, «είναι η ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα που εσείς, οι μικροί του είδους, μπορείτε να δίνετε σε κάθε φραντζόλα, κάθε κεκάκι, κάθε σταγόνα κρέμας που πέφτει από το κορνέ σας, κάθε—»

«Κατάλαβα», τον διέκοψε η Ρόουζ.

Ο κύριος Μπάτερ φάνηκε να ενοχλείται. «Ξέρεις το ίδιο καλά μ' εμένα ότι ένα καλοφτιαγμένο γλύκισμα ομορφαίνει τη ζωή όσο τίποτε άλλο. Οι κάτοικοι κάθε πόλης, οι μαθητές κάθε σχολείου, όλοι οι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, λαχταρούν εκείνη τη μικρή στιγμή της απόλαυσης που θα νιώσουν με μια τάρτα των Μπλινς, για παράδειγμα. Ή με ένα κομμάτι κέικ».

«Ή με ένα μάφιν», συμπλήρωσε ο κύριος Κερ. «Ή με ένα κρουασάν. Ή με μια καριόκα. Ή—»

«Ναι, κατάλαβα», επανέλαβε κοφτά η Ρόουζ.

Ο κύριος Μπάτερ καθάρισε τον λαιμό του και ύψωσε τα γυμνά τόξα πάνω από τα μάτια του, όπου κανονικά θα έπρεπε να υπάρχουν τα φρύδια του. «Εμείς εδώ, στην Εταιρεία Παραγωγής Κέικ Χάρμα, πιστεύουμε ότι τα κέικ μας είναι σχεδόν τέλεια. Όμως, οι πρόσφατοι δείκτες των πωλήσεών μας δεν αντανακλούν κάτι τέτοιο. Μάλλον τα κεκάκια μας δεν μπορούν να συναγωνιστούν την αγάπη και... πώς να το πω... τη μαγεία των μικρών, οικογενειακών ζαχαροπλαστείων σαν το δικό σας».

Η Ρόουζ αναπήδησε στο κάθισμά της. *Μαγεία*; αναρωτήθηκε, λοξοκοιτάζοντας τον κύριο Μπάτερ. Ήταν δυνατόν να γνωρίζει για την αληθινή μαγεία των Μπλις;

«Άραγε δε θα έπρεπε κάθε πόλη και κάθε χωριό να απολαμβάνουν αυτό που απολαμβάνει το Κακοτυχώρι;» παραμιλούσε ο κύριος Μπάτερ. «Ετοιμοπαράδοτα, πάντα φρέσκα, εκπληκτικά και πεντανόστιμα εδέσματα; Πριν από την ευτυχή άφιξή σου εδώ, είχαμε—»

«Με φέρατε εδώ παρά τη θέλησή μου», τον διόρθωσε η Ρόουζ. Ο Γκας, κουλουριασμένος στην αγκαλιά της, έβγαλε ένα γρύλισμα.

«...είχαμε κοντά μας μια εξαιρετική επαγγελματία», την αγνόησε ο κύριος Μπάτερ, «η οποία είχε φτάσει τα προϊόντα μας σχεδόν στην τελειότητα. Δυστυχώς, αποφάσισε να λάβει μέρος σε κάποιο διαγωνισμό. Κι ύστερα από κάποια γεγονότα εκεί, δεν επέστρεψε ποτέ». Η Ρόουζ κατάλαβε αμέσως ότι ο κύριος Μπάτερ θα μπορούσε να εννοεί μονάχα ένα πρόσωπο: την ύπουλη θεία Λίλι. «Και γι' αυτό, τώρα, χρειαζόμαστε εσένα», συνέχισε ο κύριος Μπάτερ. «Για να τελειοποιήσεις τις συνταγές μας. Για να κάνεις τα κέικ μας ασυναγώνιστα, τα καλύτερα στον κόσμο. Για να ολοκληρώσεις εκείνο που η προηγούμενη συνεργάτιδά μας άρχισε, αλλά απέτυχε να τελειώσει».

Η Ρόουζ έριξε μια κλεφτή ματιά στον Γκας. Ο γάτος γούρλωσε τα μάτια και κούνησε την άκρη της ουράς του, σαν να της έλεγε: *Ούτε να το σκέφτεσαι.*

«Γιατί εμένα;» ζήτησε να μάθει η Ρόουζ. «Υπάρχουν χιλιάδες μικρά, οικογενειακά ζαχαροπλαστεία σε όλη τη χώρα που σταμάτησαν να λειτουργούν εξαιτίας του παλαβού νόμου».

Ο κύριος Μπάτερ έξυσε τη φαρδιά μύτη του. «Εσύ έχεις εξαιρετικές συστάσεις».

«Από ποιον;» απόρησε η Ρόουζ.

«Εχμ... Από τον Ζαν-Πιερ Ζανπιέρ, τον εμπνευστή του Διεθνούς Διαγωνισμού Υψηλής Ζαχαροπλαστικής, φυσικά», εξήγησε ο κύριος Μπάτερ. Σε έστεψε νικήτρια του πιο σπουδαίου διαγωνισμού στον κόσμο, έτσι δεν είναι; Επομένως, είναι λογικό να θέλουμε τη δική σου βοήθεια και όχι οποιουδήποτε άλλου».

Η Ρόουζ κοκκίνισε. Ναι, κολακεύτηκε, παρά την καχυποψία της. Τελικά, το κατόρθωμά της στον Διαγωνισμό θα την ακολουθούσε για πάντα. «Όμως, πριν από λίγο σας άκουσα να λέτε ότι θέλατε το βιβλίο κι όχι εμένα. Ποιο βιβλίο εννοούσατε;»

«Έχουμε ακούσει ότι εκεί, στο ζαχαροπλαστείο των Μπλις, χρησιμοποιείτε ένα... ιδιαίτερο βιβλίο, που δίνει στα γλυκά σας μαγική νοστιμιά», διευκρίνισε ο κύριος Μπάτερ. «Και ότι το μυστικό της επιτυχίας σας είναι—»

«Μπα», είπε ψέματα η Ρόουζ. *Πώς στην ευχή γνώ-*

ριζαν για τον Τσελεμεντέ; «Δεν έχουμε κανένα τέτοιο βιβλίο. Φτιάχνουμε τα γλυκά μας από μνήμης. Όποιος σας είπε ιστορίες για ιδιαίτερα βιβλία, μάλλον σας κορόιδευε. Σας έριχνε στάχτη στα μάτια. Σας δούλευε ψιλό γαζί, και—»

«Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο σε φέραμε εδώ», τη διέκοψε ο κύριος Μπάτερ. «Ρόζμαρι Μπλις, είσαι η μόνη μας ελπίδα. Σε χρειαζόμαστε απελπισμένα. Όχι μόνο για το δικό μας καλό, αλλά και για χάρη κάθε ανθρώπινου πλάσματος που περιμένει λίγη χαρά από ένα καλοφτιαγμένο έδεσμα». Βγάζοντας τα γυαλιά του, σκούπισε διακριτικά ένα δάκρυ από την άκρη του ματιού του. «Θα μας βοηθήσεις, λοιπόν, στην ώρα της απελπισίας μας;»

Η Ρόουζ σκέφτηκε ότι ο κύριος Μπάτερ ήταν πραγματικά αφοσιωμένος στη ζαχαροπλαστική. Βέβαια, αναμφίβολα την είχε απαγάγει. Όμως, από την άλλη, η μητέρα της δε θα την είχε αφήσει να έρθει μόνη της εδώ. Άρα, από μια άποψη, η κατάσταση δεν άφηνε περιθώρια για άλλη επιλογή.

Και οι Μπλις είχαν ανάγκη τα χρήματα.

Ίσως, κάνοντας ένα καλό, η Ρόουζ να μπορούσε τελικά να κερδίσει κάτι για την οικογένειά της. Η αλήθεια ήταν πως μόλις πριν από λίγο καιρό είχε ευχηθεί να μην ξαναψήσει, όμως, προφανώς, δε θα ήταν και τόσο εύκολο να παρατήρει τη ζαχαροπλαστική.

«Θα σας βοηθήσω», δήλωσε. Ο Γκας έμπηξε τα

νύχια του στο πόδι της Ρόουζ, κάνοντάς τη να αναπηδήσει. «Περίμενε, δεν τελειώσα!» ψιθύρισε μέσα από τα δόντια της στον γάτο. Γυρνώντας ξανά στον κύριο Μπάτερ, πρόσθεσε: «Αλλά θα το κάνω μόνο εάν με αφήσετε να πάρω τηλέφωνο τους γονείς μου και να τους πω πού βρίσκομαι. Σίγουρα θα έχουν τρελαθεί από την ανησυχία».

«Φυσικά και μπορείς να τους πάρεις τηλέφωνο», είπε ο κύριος Μπάτερ. «Αφού πρώτα ψήσεις».

Η Ρόουζ γούρλωσε τα μάτια. «Δηλαδή, με κρατάτε όμηρο!» φώναξε.

«Όμηρο;» απόρησε ο κύριος Μπάτερ. «Δε γνωρίζω καν τι σημαίνει αυτή η λέξη. Είσαι ελεύθερη να φύγεις όποτε το θελήσεις. Αφού ψήσεις», επανέλαβε, εξετάζοντας περισπούδαστα τα νύχια του.

«Δεν μπορείτε να με κρατάτε εδώ παρά τη θέλησή μου!» διαμαρτυρήθηκε η Ρόουζ.

«Παρά τη θέλησή σου;» επανέλαβε σαν ηχώ ο κύριος Μπάτερ. «Σου ξαναλέω, δε σε κρατάμε με το ζόρι. Έχεις το ελεύθερο να μας αφήσεις – αφότου θα έχεις εκπληρώσει τα καθήκοντά σου και θα έχεις τελειοποιήσει τις πέντε βασικές μας συνταγές».

Δεν υπήρχε συνεννόηση με αυτόν τον άνθρωπο. Η Ρόουζ σκέφτηκε τους γονείς της. Ο Τάι και ο Σέιτζ θα είχαν επιστρέψει πια από τις διανομές. Ο Άλμπερτ και η Πέρντι θα είχαν ρωτήσει πού ήταν η Ρόουζ, και τα αδέρφια της θα είχαν απαντήσει ότι

είχε πάει να κάνει μερικές παραδόσεις μόνη της, με το ποδήλατο. Όλοι θα υπέθεταν ότι δεν είχε τελειώσει ακόμα, και μάλλον δε θα ανησυχούσαν μέχρι το σούρουπο. Θα φρόντιζε να τελειώσει με τα ψησίματα ως τότε. Ίσως και να κατάφερνε να βρει στο μεταξύ ένα τηλέφωνο.

«Καλά λοιπόν», είπε τελικά, σφίγγοντας τα πόδια του Γκας για να μην τη γρατζουνίσει πάλι με τα νύχια του. «Θα ψήσω πρώτα».

«Έλα», την παρακίνησε ο κύριος Μπάτερ μ' ένα πλατύ χαμόγελο. «Θα σου δείξω πού θα δουλέψεις».

Ο κύριος Μπάτερ οδήγησε τη Ρόουζ σ' ένα διάδρομο με δυνατό φωτισμό. Ο κύριος Κερ ακολουθούσε πίσω τους. Μέσα στο σακίδιο, ο Γκας είχε βολευτεί βγάζοντας το μισό του κεφάλι από το άνοιγμα, με τα μπροστινά του πόδια στον ώμο της Ρόουζ. Η αίσθηση της ανάσας του στην πλάτη της ήταν μια ανακούφιση.

Σταμάτησαν έξω από μια ατσάλινη πόρτα. Όταν ο κύριος Μπάτερ την άνοιξε, ξεχύθηκε στον αέρα μια βαριά μυρωδιά ζάχαρης και σοκολάτας, ανακατεμένη με οσμές απορρυπαντικού. Ακουγόταν ένας αδιάκοπος βόμβος από φούρνους και μηχανήματα που δούλευαν πυρετωδώς.

Ο κύριος Μπάτερ προχώρησε σ' έναν υπερυψωμένο διάδρομο σαν πασαρέλα, με κάγκελα δεξιά κι

αριστερά. Από κάτω απλωνόταν ένα αχανές εργοστάσιο, φτιαγμένο εξ ολοκλήρου από καλογουλισμένο ατσάλι. Γιγάντιες μεταλλικές κουτάλες ανακάτευαν τεράστιες ποσότητες λιωμένης σοκολάτας μέσα σε πελώρια καζάνια. Δεκάδες υπάλληλοι, με τα μαλλιά τους πιασμένα σε φιλέ, έριχναν σταγόνες από ένα λευκό μείγμα σε εκατοντάδες σοκολατένια μπισκότα, τοποθετημένα πάνω σε κυλιόμενους ιμάντες σαν αποσκευές σε αεροδρόμιο. Μια μηχανική πρέσα κολοσσιαίων διαστάσεων τύλιγε τα γλυκά σε πλαστικά καλύμματα, με ταχύτητα που έκοβε την ανάσα. Ένας άλλος ιμάντας μετέφερε τα συσκευασμένα προϊόντα σε καφετιές χαρτόκουτες.

Τι απαίσιο θέαμα, σκέφτηκε η Ρόουζ. Εκείνη έβαζε με φροντίδα και προσοχή κάθε κεκάκι στο κουτί του, και το τύλιγε μόνη της με χρωματιστή κορδελίτσα.

«Φανταστικό, συμφωνείς;» καυχήθηκε ο κύριος Μπάτερ δίπλα της, ανοίγοντας θεατρικά τα χέρια του πάνω από το πανδαιμόνιο. «Παράγουμε οκτώ χιλιάδες κεκάκια κάθε είδους ανά λεπτό. Οι εγκαταστάσεις μας είναι μεγαλύτερες κι από το Πεντάγωνο. Για τις παραδόσεις μας διαθέτουμε περισσότερα φορτηγά ακόμα κι από την κεντρική ταχυδρομική υπηρεσία της χώρας».

Όταν έφτασαν στο τέρμα του υπερυψωμένου διαδρόμου, ο κύριος Μπάτερ οδήγησε τη Ρόουζ μέσα σ' ένα δωμάτιο με γυάλινα τοιχώματα, μικροσκο-

πικό σαν ασανσέρ, το οποίο αιωρούνταν, κρεμασμένο με χοντρά συρματόσχοινα. Κοιτάζοντας κάτω, στον τεράστιο χώρο όπου οι εργάτες δούλευαν σαν μελίσσι, η Ρόουζ ένωσε την ίδια ζαλάδα όπως τότε που είχε ανέβει στην κορυφή του Πύργου του Άιφελ.

Το κρεμαστό δωματιάκι περιείχε μονάχα ένα μικρό, φωτισμένο βάθρο, επίσης από γυαλί. Πάνω του ήταν τοποθετημένη μια κρυστάλλινη σφαίρα. Μέσα της δέσποζε ένα κομματάκι κέικ κομμένο στη μέση, έτσι ώστε να φαίνεται η γέμισή του από σαντιγί. Η Ρόουζ αναγνώρισε αμέσως το κέικ της Εταιρείας Χάρμα με το όνομα Κούτσικο.

«Γιατί έχετε βάλει ένα κομμάτι Κούτσικου σε τέτοια περίοπτη θέση;» απόρησε η Ρόουζ.

«Δεν είναι ένα οποιοδήποτε κομμάτι Κούτσικου», την πληροφόρησε ο κύριος Κερ.

«Μέσα σ' ετούτη τη σφαίρα», άρχισε να λέει ο κύριος Μπάτερ, με σοβαρότητα ιερέα που κάνει κήρυγμα στον άμβωνα, «βρίσκεται η απαρχή της Εταιρείας Παραγωγής Κέικ Χάρμα. Το Κούτσικο υπήρξε ο ακρογωνιαίος λίθος της αυτοκρατορίας μας. Ο μέσος πολίτης αυτής της χώρας καταναλώνει πάνω από τρία κιλά Κούτσικα τον χρόνο».

«Α, μάλιστα», έκανε η Ρόουζ, φέρνοντας στον νου της την εικόνα ορισμένων συμμαθητών της που όντως καταβρόχθιζαν τα Κούτσικα σαν τρελοί. «Και, τελικά, γιατί έχετε βάλει αυτό εδώ μέσα στη σφαίρα;»

Ο κύριος Μπάτερ έβγαλε ξανά τα γυαλιά του και σκούπισε τα υγρά του μάτια μ' ένα χαρτομάντιλο. «Αυτό», εξήγησε, «είναι το πρώτο Κούτσικο που δημιουργήθηκε ποτέ. Το έφτιαξε ο μακαρίτης ο παππούς μου, το μακρινό 1927. Κι όμως είναι ακόμα ολόφρεσκο, σαν να μην πέρασε μια μέρα από τότε».

Η Ρόουζ κόντευε να κάνει εμετό. Το Κούτσικο μέσα στη σφαίρα είχε ψηθεί σχεδόν έναν αιώνα πριν. Κανονικά, έπρεπε να έχει σαπίσει προ πολλού. «Μα αυτό είναι... αηδιαστικό», πέταξε άθελά της.

Ο κύριος Μπάτερ τεντώθηκε σαν να είχε καταπιεί μπαστούνι. «Είναι ένα θαύμα!» διαφώνησε. «Ένα θαύμα που οφείλεται στα συντηρητικά – τα οποία αγνοείτε εσείς εκεί, στο ζαχαροπλαστείο των Μπλις. Ένα δικό σας κέικ, δύο μέρες μετά το ψήσιμό του, ξεραίνεται και καταλήγει στα σκουπίδια. Όμως, με τα συντηρητικά, κάθε Κούτσικο, όποτε και να καταναλωθεί, παραμένει πεντανόστιμο όπως την ημέρα που αγοράστηκε. Τα κέικ μας είναι, κατά κάποιον τρόπο, αθάνατα».

Ο Γκας, που τόση ώρα κοίταζε με ανείπωτη αηδία το ταριχευμένο Κούτσικο, άρχισε να βήχει σαν να ήθελε να κάνει εμετό.

«Οχ! Ο γάτος μου θα φτύσει τριχόμπαλα!» φώναξε η Ρόουζ. Αρπάζοντας τον Γκας, τον έβγαλε από το γυάλινο δωμάτιο και τον ακούμπησε απαλά στην άκρη του υπερυψωμένου διαδρόμου.

Ο γάτος έβηχε ακατάπαυστα. «Θέλω να φύγω από εδώ», ψιθύρισε όταν συνήλθε κάπως.

«Κι εγώ θέλω να πάω σπίτι!», απάντησε χαμηλόφωνα η Ρόουζ. «Αλλά πρέπει να δούμε πώς θα τα καταφέρουμε».

«Κι εμείς θέλουμε να επιστρέψεις στο σπίτι σου!» δήλωσε ο κύριος Μπάτερ, που είχε πλησιάσει σαν κλέφτης πίσω τους. «Όμως, πρώτα υπάρχουν δουλειές που πρέπει να γίνουν. Οπότε, ας πάμε να σου δείξω το κεντρικό μας εργαστήριο. Είναι το πιο χαρούμενο μέρος στον κόσμο».

«Σαν την Ντίσνεϊλαντ ένα πράγμα;» έκανε ο Γκας μέσα από τα δόντια του.

Ο κύριος Μπάτερ πέρασε στοργικά το μπράτσο του γύρω από τον ώμο της Ρόουζ. «Η αποστολή σου, την οποία έχεις ήδη αποδεχτεί, είναι να τελειοποιήσεις τις συνταγές για τα πέντε βασικά μας προϊόντα. Ύστερα θα είσαι ελεύθερη να φύγεις. Με τις θερμές μας ευχαριστίες».

«Μάλιστα». Η Ρόουζ ξεροκατάπιε. «Ε, δε θα είναι και πολύ δύσκολο να τελειοποιήσω πέντε συνταγές», υπέθεσε, λοξοκοιτάζοντας τον Γκας.

Ο γάτος κούνησε σκεπτικά το κεφάλι του κι αναστέναξε.

Εχουν περάσει δύο εβδομάδες από τότε που η Ρόζμαρι Μπλις νίκησε τη σατανική θεία Λίλι στον Διεθνή Διαγωνισμό Υψηλής Ζαχαροπλαστικής, πήρε πίσω τον Τσελεμεντέ των Μπλις και έγινε διάσημη. Τόσο διάσημη, μάλιστα, που έπεσε θύμα απαγωγής από την Εταιρεία Χάρμα. Και τώρα ο κύριος Μπάτερ την αναγκάζει να χρησιμοποιήσει τη μαγική τεχνογνωσία της για να φτιάξει νέες συνταγές για τα Κούτσικα, τα Πριγκιπικά και τα Φεγγαρένια. Ωστόσο, κάτι δεν πάει καλά...

Η Ρόουζ πρέπει να σκεφτεί ένα σχέδιο για να ξεφορτωθεί τον κύριο Μπάτερ προτού η Εταιρεία Χάρμα και η Διεθνής Αδελφότητα της Τρυπητής Κουτάλας κυριεύσουν τον κόσμο.

***Το τρίτο βιβλίο του Μαγικού
Ζαχαροπλαστείου, μια γλυκιά
περιπέτεια, πασπαλισμένη
με μπουκίτσες μαγείας.***

Μη χάσετε τα δύο πρώτα βιβλία της σειράς!

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-1697-7

9 786180 116977

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 18553